

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/362/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4308206823
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4308206823.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej v právnej veci žalobcu: R. C. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom W., U. tr. XX, zast. Advokátska kancelária HAVLÁT & PARTNERS, zast. JUDr. Jánom Havlátom, advokátom, so sídlom Rudnayovo nám. 1, Bratislava, proti žalovanému: Ústav pamäti národa, so sídlom Bratislava, Miletičova 19, P. O. Box 29, IČO: 37 977 997, zast. Advokátska kancelária PECHO & PARTNERS, zast. JUDr. Ing. Branislavom Pechom, PhD., advokátom, so sídlom Nitra, Piaristická 2, IČO: 42 119 316, o ochranu osobnosti, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 6C/122/2008-1872 zo dňa 14. februára 2017 takto

rozhodol:

Odvolací súd odvolacie konanie o odvolaní žalobcu **z a s t a v u j e .**

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku **m e n í t a k**, že žalobu zamietá.

Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 150.000 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku súd žalobu zamietol a rozhodol, že žalobca má právo na náhradu trov konania vo výške 100 %. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 391 ods. 2 CSP, § 2 ods. 3 a 4 zák. č. 385/2000 Z. z., čl. 19 ods. 1, 3 Ústavy SR, § 11, 13 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka a z vykonaného dokazovania zistil, že z Memoranda KS ZNB Správy ŠtB Košice 2. odbor. 1 oddelenie Košice zo dňa 28. 05. 1984 sa zistilo, že osoba s krycím menom „Q.“, narodená XX. XX. XXXX, N., študent 1. ročníka Právnickej fakulty UPJŠ Košice, rodičia R. Q. a R. Q., bola svedkom T. Q. vyhodnotená ako schopná na spoluprácu s ŠtB. Z listinného dôkazu „Závazok“ zo dňa 25. 06. 1984 vyplýva, že osoba s priezviskom a menom žalobcu sa mala dobrovoľne zaviazat', že bude poskytovať pracovníkom Štátnej bezpečnosti informácie a poznatky o protištátnej a protispoločenskej činnosti z prostredia vysokoškolskej mládeže a o spolupráci s orgánmi Štátnej bezpečnosti zachová pred známymi a rodinnými príslušníkmi naprostú mlčanlivosť a informácie bude podávať písomne alebo ústne a bude ich podpisovať krycím menom „Q.“. K záväzku sa pripojil čiastočne čitateľný rukou písaný podpis mena a priezviska osoby, ktorá záväzok prijala. Záznam o získaní k spolupráci zo dňa 26. 04. 1984 podpísali svedkovia R.. T. a T. Q. a kpt. K.. Y. Z., náčelník 2. odboru S- ŠtB: Vyhodnotenie spolupráce s TS „Q.“ č. zväzku 16 858 o doplnenie plánu zamerania na rok 1986, zo dňa 08. 01. 1986 podpísal svedok Q.. Záverečná správa s návrhom na ukončenie spolupráce s TS „Q.“ č. zn. 16858 zo dňa 04. 08. 1986 bola opäť podpísaná svedkami R.. T. a T. Q., kpt. K.. Y. Z., náčelníkom 2. odboru S- ŠtB a schválená náčelníkom Správy ŠtB pplk. R.. U. L. dňa 06. 08. 1986. Z návrhu zo dňa 04. 08. 1986 sa okrem iného zistilo, že OZ „Q. reg. č. zv. 16858 sa navrhuje uložiť do

archívu na dobu 10 rokov, zväzok vlastnoručných správ, finančnú časť k OZ a zložka korešpondencie a pomocných písomností sa navrhuje skartovať. Žalovaný, sekcia sprístupňovania dokumentov pod archívnym číslom 11087 - so zrušením stupňa utajenia podľa § 7 zák. č. 215/2004 Z. z. dňa 24. 06. 2004 sprístupnila viazací akt a ďalšie dokumenty, ktoré viazali na meno, priezvisko zhodné s menom a priezviskom žalobcu - registračné číslo 16858 KTS dňa 12. 03. 1984, AGENT dňa 12. 08. 1984, krycie meno „Q.“ registrované 12. 03. 1984, zväzok ukončený 21. 08. 1986.

1.2. Z potvrdenia zo dňa 08. 10. 2013 vyplýva, že žalovaný potvrdil, že k zverejneniu registračných protokolov vedených Krajskou správou ZNB - správa ŠtB Košice, ktoré obsahovali záznam o evidencii zväzku reg. č. 16858 krycie meno „Q.“ vedeného na C. Q., narodeného XX. XX. XXXX na internetovej stránke žalovaného došlo dňa 16. 11. 2004 na základe § 19 ods. 1 zákona č. 553/2002 Z. z. o sprístupnení dokumentov o činnosti bezpečnostných zložiek štátu 1939 - 1989 a o založení Ústavu pamäti národa a o doplnení niektorých zákonov. Z potvrdenia zo dňa 14. 07. 2014 žalovaný potvrdil, že dňa 12. 11. 2010 boli na webovej stránke žalovaného znečítateľne údaje o osobe žalobcu.

1.3. Ako ustálil prvostupňový súd v rozsudku zo dňa 18. 02. 2010 po vykonanom dokazovaní, v prípadoch neoprávnenej evidencie fyzickej osoby vo zväzkoch bývalej Štátnej bezpečnosti, už samotná neoprávnená evidencia fyzickej osoby v týchto zväzkoch je zásahom objektívne spôsobilým privodiť ujmu na osobnostných právach dotknutej osoby. Aby došlo k porušeniu osobnostných práv fyzickej osoby, teda nie je potrebné ani zverejnenie nepravdivých údajov, zrejme stačí, ak sa v konaní preukáže, že fyzická osoba je v protokoloch bývalej ŠtB vedená neoprávnene, t.j. v rozpore s vtedy platnými právnymi predpismi, ktoré upravovali postup pracovníkov bývalej ŠtB pri evidencii a registrácii tajných spolupracovníkov, dôverníkov, agentov, atď. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku zo dňa 11. 11. 2010 vyslovil záver, že vykonaným dokazovaním súdu prvej inštancie bolo nesporne preukázané, že k zásahu do osobnostných práv žalobcu došlo činnosťou žalovaného. Nebolo sporu o tom, že žalobca nebol spolupracovníkom bývalej Štátnej bezpečnosti ako agent a jeho evidencia vo zväzkoch bývalej Štátnej bezpečnosti ako agenta bola porušením jeho práva na ochranu osobnosti. Zverejnenie takýchto informácií o žalobcovi, ktorý preukázateľne nikdy s tajnou službou nespolupracoval, predstavuje neoprávnený zásah do jeho osobnostných práv, keď intenzita tohto zásahu a jeho dôsledky nemôžu ospravedlniť žiaden verejný záujem, ani skutočnosť, že žalovaný konal v zmysle zákona č. 533/2002 Z. z. V danej konkrétnej veci bolo nesporne preukázané, že konanie žalovaného prekročilo zákonnú licenciu zákona z hľadiska účelu a obsahu zákona č. 533/2002 Z. z. a zasiahlo do chránených osobnostných práv žalobcu. V tejto súvislosti odvolací súd uviedol, že Občiansky zákonník vo svojej úprave ochrany osobnosti nevyžaduje pre úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti zavinenie, to znamená, že ten, kto sa zásahu dopustil, nemôže sa zodpovednosti zbaviť. Nevyžaduje sa ani vyvolanie následkov neoprávneného zásahu do práv na ochranu osobnosti. Žalovaný je pôvodcom zásahu do osobnostných práv žalobcu a z tohto dôvodu je preto vecne pasívne legitimovaný v spore na ochranu osobnosti vo všetkých nárokoch uplatnených žalobcom v žalobe. Podľa názoru odvolacieho súdu je nesporné, že takýto zásah do práva na česť a dôstojnosť má také závažné dôsledky, že nimi bola v značnej miere znížená dôstojnosť a vážnosť žalobcu v spoločnosti. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že neoprávnený zásah zasiahol jeho občiansku česť, ľudskú vážnosť, a to najmä v spoločnosti, v ktorej hodnoty ako česť, dôstojnosť a vážnosť sú pre neho ako pre advokáta mimoriadne dôležité pre výkon jeho povolania. Neoprávnený zásah sa mimoriadne dotkol žalobcu i v oblasti jeho rodinného života a aj v ďalších oblastiach, v ktorých sa žalobca angažoval. V danom prípade ide o zvlášť citeľný zásah do osobnostných práv žalobcu, preto mu prináleží i nemajetková ujma, nakoľko morálna satisfakcia nie je postačujúca.

1.4. Súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu uvedeným v rozsudku zo dňa 11. 11. 2010 dokazovanie ohľadom pasívnej vecnej legitimácie žalovaného nevykonával, nakoľko v danom spore je pasívne legitimovaný subjekt, ktorý je pôvodcom zásahu do osobnostných práv žalobcu, teda žalovaný.

1.5. K vznesenej námietke premlčania súd uviedol, že nárok žalobcu za premlčaný nepovažuje a to s poukazom na vyjadrenie žalovaného na pojednávaní dňa 11. 11. 2010, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu o žalobe nepravdivú informáciu o žalobcovi žalovaný sprístupňoval verejnosti na svojej internetovej stránke a táto sa naďalej šírila tretím osobám. Ako vyplynulo z potvrdenia zo dňa 14. 07. 2014, žalovaný dňa 12. 11. 2010 na svojej webovej stránke znečítateľne údaje o osobe žalobcu. Až od tohto momentu začala plynúť premlčacia lehota. Žalobca podal žalobu na súd 09. 06. 2008 a až do 14. 07. 2014 trval neoprávnený zásah do jeho osobnostných práv žalovaným.

1.6. Odvolací súd v rozsudku zo dňa 11. 11. 2010 ustálil, že zásah do práva na česť a dôstojnosť žalobcu mal závažné dôsledky a bola v značnej miere znížená dôstojnosť a vážnosť žalobcu v spoločnosti. Súd doplnil dokazovanie po rozhodnutí odvolacieho súdu ohľadom povinnosti uloženej odvolacím súdom na priznanie a určenie primeranej výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch.

1.7. Súd konštatoval, že žalobca v spore preukázal, že neoprávnený zásah zasiahol vážne žalobcovu občiansku česť (výsluch žalobcu) a to tak, že sa zo dňa na deň šokujúco a nepredvídateľne zmenil jeho život. Tento zásah bol mimoriadne intenzívny a v podstate nereparovateľný preto, že zasiahol žalobcovu ľudskú dôstojnosť, kde už Ústavný súd ČR vo svojom náleze 1US 1586/09 ustálil, že ľudská dôstojnosť predstavuje najvyššiu hodnotu stojacu v základe celého právneho poriadku, ako aj ústavného poriadku a že ľudská dôstojnosť sa stáva objektívnou ústavnou kategóriou. Ustálil, že akýkoľvek zásah, či zníženie ľudskej dôstojnosti je nutné vnímať ako zásah veľmi závažný, a teda ťažko reparovateľný, pretože ľudská dôstojnosť je horizontálne neporovnateľnou s ostatnými ústavnými hodnotami, či spoločenskými normami. Žalobca bol zásadným spôsobom vylúčený zo spoločnosti a bola znížená jeho vážnosť v spoločnosti a negatívne vnímanie žalobcu zo strany širokej verejnosti sa prejavilo aj voči osobám, ktoré ho odporučili ako advokáta, ktorí boli tiež negatívne vnímaní (výpoveď svedkov: Ing. E. N., R. L. T., R. N. Q.). Žalobca tlak nepravdivých informácií evidovaných a uverejnených o ňom, ktoré spočívali v jeho údajnej spolupráci so zločineckou organizáciou, masívne porušujúcou základné práva a slobody občanov v oblasti neslobody, pociťoval ako krajne dehonestujúci. Bol terčom posmeškov a urážok, napr. na stretnutí spolužiakov gymnázia v N., na spoločenských udalostiach, ale aj v bežnom živote (výpoveď svedkov: Y., K. N., R. C.). Neoprávnený zásah sa mimoriadne dotkol žalobcu i v oblasti jeho rodinného života (výpoveď dcéry X. a jej manžela - svedok K. R. F.). Nepravdivá informácia o žalobcovi negatívne zasiahla vzťah otca s dcérou, v dôsledku čoho dochádzalo medzi nimi ku konfliktom, pričom vzhľadom na povesť žalobcu sa dcéra rozhodla študovať v zahraničí a odísť od otca. Ich vzťah sa zmenil a dokonca aj samotná dcéra sa kvôli otcovi stretávala voči sebe s urážkami, odcudzovaním zo strany spolužiakov na cirkevnom gymnázium, ale aj zo strany pedagógov. V konaní bolo nesporne preukázané, že pod vplyvom prežitého nadmerného stresu žalobca ochorel v roku 2008 na poruchu metabolizmu cukrov a tukov a následne s prechodom do diabetes mellitus 2 typ, pre ktorý je aj v súčasnosti liečený (lekárska správa MUDr. H. V.). Čo sa týka pracovnej oblasti, tu žalobca, ktorého povolanie advokáta je slobodným povoláním, tento zásah pociťoval zvlášť závažným. V zmysle Zákona o advokácii advokácia pomáha uplatňovať ústavné právo fyzických osôb na obhajobu a chrániť ostatné práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb (ďalej len „klient“) v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, so zákonmi a s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi. Advokátom môže byť len ten, kto je bezúhonný a spoľahlivý. Žalobca preukázal, že v dôsledku neoprávneného zásahu došlo k rapídnejmu zníženiu jeho klientely, o čom svedčí evidencia prevzatých klientov (drobná právna pomoc rok 2005-2012). Došlo k poklesu príjmov žalobcu z výkonu povolania (daňové priznania žalobcu). Čo sa týka straty kľúčových klientov, súd mal za preukázanú stratu klienta Poist'ovne Cardiff Slovakia, a. s. (výpoveď svedka K. H. Q.) a Mesta Nitra (list primátora Mesta Nitra p. Dvonča). Čo sa týka spoločnosti IMA INVEST, s. r. o., dňa 28. 08. 2007 bolo ukončené právne zastupovanie uvedenej spoločnosti žalobcom. Žalobca tak prišiel o klienta, ktorý mu vyplácal paušálnu mesačnú odmenu. V konaní však nebolo sporné (výpoveď žalobcu a žalovaného), že žalobca naďalej zastupoval uvedenú spoločnosť v drobných veciach (napr. 16Rob/107/2014, 28Cb/54/2015, 10Ro/283/011) a v jednej veci (Rímskokatolícka cirkev) k ukončeniu spolupráce nedošlo. Súd mal za preukázané, že žalobca v dôsledku neoprávneného zásahu nezískal ani len potenciálnych klientov (list primátora Mesta Nitra p. Dvonča, JUDr. C.). Z výpovedí svedkov taktiež vyplynulo, že kolegovia advokáti, notári a sudcovia sa vyjadrovali o žalobcovi negatívne (R. Q. a R. C.). Žalobca preukázal, že skutočnosť, že bol evidovaný ako agent vo zväzku ŠtB, ktorá bola nepravdivá, mu zabránila pracovať v orgánoch Slovenskej advokátskej komory (výpoveď svedkov R. C., R. Q., R. T. a uznesenie SAK, ktoré znemožňuje byť funkcionárom agentom ŠtB). Žalobca bol činný aj v charitatívnej oblasti v organizácii LIONS CLUB INTERNATIONAL. Bolo preukázané, že nepravdivá informácia mu zabránila v postupe v rámci hierarchie tejto organizácie, a to konkrétne pôsobiť v medzinárodných orgánoch (výpoveď žalobcu, p. F., čestné prehlásenie Dr. C. H., Ph. D.). Súd mal však tiež za preukázané, že žalobca sa v uvedenej charitatívnej organizácii mohol angažovať na regionálnej úrovni, kde v období pre obdobie roku 2011/2012 zastával funkciu district guvernér (časopisy Lions). Žalobca preukázal, že jeho evidencia ako agenta ŠtB mu znemožnila sa politicky angažovať a pracovať v orgánoch SDKÚ (výpoveď žalobcu a svedka Q.).

1.8. Súd pri rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním a listinnými dokladmi založenými v spise. Súd prejednal vec v intenciách tvrdení uvádzaných žalobcom v žalobe a následných vyjadreniach, ktorými odôvodňoval svoju žalobu, v intenciách tvrdení žalovaným v priebehu konania a v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu. Skutkové zistenia nadobudnuté vykonaným dokazovaním považoval súd za dostatočné pre posúdenie rozhodujúcich skutočností vzťahujúcich sa k meritu veci, a preto uzavrel, že priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch bolo dôvodné. Vo vzťahu k priznanej výške nemajetkovej ujmy súd vychádzal z kritérií stanovených v § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka a to závažnosť vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo. V tejto súvislosti súd považoval za dôležité, že nemajetková ujma je satisfakčnou reparáciou protiprávneho stavu, ktorý svojimi dôsledkami a dosahom spôsobil nenapraviteľnú ujmu v nemateriálnej sfére žalobcu. Právo na ochranu osobnosti upravené v Občianskom zákonníku je právom sudcovským. Občiansky zákonník nestanovuje presnú hranicu, či už dolnú alebo hornú na určenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch. Konečná výška nemajetkovej ujmy v peniazoch je tak výsledkom úvahy súdu pri zvážení jednotlivých okolností konkrétneho prípadu. V danom prípade ide o zvlášť citeľný zásah do osobnostných práv žalobcu, náhradou za zničený život, za úplné znemožnenie žalobcu vo všetkých sférach života, preto súd po vyhodnotení všetkých dôkazov podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a starostlivo prihliadnuc na všetko, čo vyšlo počas konania najavo podľa § 191 ods. 1 CSP dospel k záveru, že žaloba je v časti nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 150.000 eur dôvodná, vychádzajúc zo zásady primeranosti zadosťučinenia z hľadiska jeho účelu. Súd pri určení výšky zadosťučinenia vychádzal z princípu zákonnosti, a teda zákonných podmienok stanovených v Občianskom zákonníku. Súd pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch zohľadnil to, že zásah do práva na česť a dôstojnosť žalobcu mal výnimočne závažné dôsledky a v značnej miere bola znížená dôstojnosť a vážnosť žalobcu v spoločnosti. Súd výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy považoval za primeranú aj vzhľadom na dĺžku protiprávneho stavu, kedy žalobca bol neoprávnene evidovaný ako agent ŠtB od 12. 03. 1984 do 21. 08. 1986 a žalovaný dňa 16. 11. 2004 zverejnil registračné protokoly vedené Krajskou správou ZNB - správa ŠtB Košice, ktoré obsahovali záznam o evidencii zväzku reg. č. 16858 krycie meno „Q.“ vedeného na žalobcu a až dňa 12. 11. 2010 boli na webovej stránke žalovaného znečítateľnené. Žalobca žiadal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 350.000 eur, súd však prihliadol na individualizáciu prípadu a požadovanú sumu v prevyšujúcej časti považoval za neprimeranú, vzhľadom na právnu úvahu o tom, že v súčasnosti sú dôsledky zásahu v živote žalobcu zmiernené a z tohto dôvodu súd vo zvyšku žalobu zamietol.

1.9. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v spore priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnej výške, nakoľko v spore o ochrane osobnosti, kde výška nároku závisí od voľnej úvahy súdu, môže súd priznať plnú náhradu trov konania, aj keď nepriznal nárok v požadovanej výške. V zmysle § 262 ods. 1, 2 CSP súd rozhodol len o nároku na náhradu trov konania a o výške bude rozhodovať samostatným uznesením vyšší súdny úradník.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote žalobca odvolanie v zamietajúcej časti, čo do zaplatenia sumy 50.000 eur a domáhal sa, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 50.000 eur. Poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Českej republiky a uviedol, že pre určenie výšky primeraného zadosťučinenia v peniazoch zákon ustanovuje ako kritériá posúdenie miery závažnosti vzniknutej ujmy a zváženie okolností, pri ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby. Tieto úvahy musia abstrahovať od stavu vôle a vedomia pôvodcu neoprávneného zásahu do osobnosti poškodenej fyzickej osoby, pretože nemajetková ujma vznikne na dôstojnosti, či vážnosti postihnutého vždy objektívne nepriaznivo, bez ohľadu na to, či pôvodcom neoprávneného zásahu bola spôsobená nezavinene, či zavinene. Žalobca odôvodňoval uplatnený nárok na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch z toho, že náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch sa priznáva vtedy, ak sa morálne zadosťučinenie nezdá postačujúce. Je tomu tak vtedy, ak zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je spôsobilé dostatočne zmierniť alebo napraviť ujmu spôsobenú neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti. Zníženie dôstojnosti fyzickej osoby a jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere nie je jediným dôvodom priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, čo vyplýva z použitia použitého slova „najmä“. Súd teda môže prihliadnúť aj na ďalšie relevantné skutočnosti, a to napríklad na skutočnosti svedčiace o rozsahu a intenzite zásahu, jeho ohlase, intenzite a šírke pôsobenia. Podľa jeho názoru, povaha nepravdivých údajov, kedy sa žalobca označuje za spolupracovníka ŠtB, čo je krajne dehonestujúce, verejné vykonávanie zásahu, t.j. nepravdivá informácia bola sprístupnená verejnosti, trvanie zásahu a jeho pretrvávanie, ohlas a dôsledky zásahu, sťaženie uplatnenia žalobcu

v spoločnosti a to osobitne vo sfére výkonu jeho povolania, svedčia o tom, že zadostučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je postačujúce. Pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sú v zmysle ustanovenia § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka relevantné závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Má za to, že už v konaní boli preukázané skutočnosti na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v celej uplatnenej výške. Závažnosť vzniknutej ujmy je daná predovšetkým povahou nepravdivých informácií evidovaných a sprístupňovaných o žalobcovi, ktoré spočívajú v jeho údajnej spolupráci so zločineckou organizáciou, masívne porušujúcou základné práva a slobody občanov v období neslobody. Označenie za spolupracovníka bývalej ŠtB je krajne dehonestujúce, pretože takéto verejné označenie akejkoľvek osoby so sebou pravidelne nesie predovšetkým všeobecné zníženie dôveryhodnosti a vážnosti v širokom spektre príjemcov informácie, so všetkými s tým spojenými konzekvenciami pre postihnutú osobu, a preto v týchto prípadoch ide v zásade vždy o zvlášť citelný zásah do osobnostných práv postihnutej fyzickej osoby, pretože takto je zreteľne vnímaná i väčšinou spoločnosti. V dôsledku neoprávneného zásahu došlo k strate kľúčového klienta žalobcu, spolupráca s ktorým preňho predstavovala finančný príjem (spoločnosť Poisťovňa Cardif Slovakia, a. s.), k strate výrazných príjmov - mesačných paušálnych platieb a iných odmien po vypovedaní paušálnej zmluvy o poskytovaní právnych služieb spoločnosťou IMA INVEST s. r. o. V dôsledku neoprávneného zásahu došlo k tomu, že žalobca nezískal potenciálnych klientov a došlo k zníženiu klientely žalobcu. U žalobcu ako advokáta došlo k strate kredibility pre existujúcich a potenciálnych klientov, k strate občianskej cti, dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti, ktoré sú pre neho ako advokáta mimoriadne dôležité. Podstatou vzťahu medzi advokátom a klientom je vzťah dôvery, pričom uvedené následky sú prekážkou pre jeho vytvorenie. Neoprávnený zásah tak ohrozuje samotný výkon povolania žalobcu a jeho ekonomickú existenciu v budúcnosti. Skutočnosť evidencie ako agenta vo vzťahoch ŠtB zabránila žalobcovi pracovať v orgánoch SAK, politicky sa angažovať, pracovať v odborných orgánoch SDKÚ. Žalobca bol v dôsledku medializácie nepravdivej informácie o údajnej spolupráci s ŠtB terčom posmeškov a urážok v bežných životných situáciách, na spoločenských podujatiach. Nepravdivá informácia o jeho údajnej spolupráci za ŠtB negatívne zasiahla do jeho vzťahu s dcérou. Táto skutočnosť mu tiež zabránila pracovať v medzinárodných orgánoch svetovej organizácie LIONS CLUB. Samotná nepravdivá informácia o údajnej spolupráci žalobcu s ŠtB a dôsledky ňou vyvolané mali za následok poškodenie zdravia žalobcu. Z uvedeného je zrejmé, že ujma spôsobená neoprávneným zásahom zasiahla žalobcu mimoriadne negatívne v podstate vo všetkých sférach jeho života, v profesionálnej, politickej, spoločenskej, charitatívnej a rodinnej. Je teda zrejmé, že závažnosť ujmy spôsobená žalobcovi bola mimoriadna, čo odôvodňuje aj mimoriadnu výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Navyše, ujmu znásobujú aj okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Zásah bol vykonaný verejne, pretože Ústav pamäti národa sprístupnil nepravdivé informácie o žalobcovi verejnosti. Negatívne pôsobenie sprístupnených informácií bolo umocnené tým, že boli ďalej šírené masovokomunikačnými prostriedkami, a to najsledovanejším elektronickým médiom televíziou Markíza v jednom z najsledovanejších časov, najčítanejším denníkom Nový Čas, denníkmi Pravda a Sme, v dôsledku čoho sa s informáciou oboznámil široký okruh ľudí. Zásah nebol jednorazový, ale dlhodobý a pretrváva až dodnes, pretože žalovaný nepravdivé informácie o žalobcovi stále eviduje a sprístupňuje. Záver súdu o tom, že v súčasnosti sú dôsledky zásahu v živote žalobcu zmiernené, nie je odôvodnený žiadnymi relevantnými skutočnosťami. Zásah zo strany žalovaného trval aj po tom, ako sa osobné údaje žalobcu urobili nečitateľnými. Žalovaný totiž stále drží zväzok žalobcu, ktorý obsahuje nepravdivé a difamačné údaje o údajnej spolupráci žalobcu s ŠtB. Uchovávanie nepravdivej informácie pritom súd rovnako považuje za neoprávnený zásah. Zásah teda trvá naďalej a rovnako aj jeho dôsledky. Žalobca naďalej zaznamenáva stratu vo svojom podnikaní, pričom je nesporné, že tento negatívny dôsledok je v príčinnej súvislosti s neoprávneným zásahom zo strany žalovaného. Z výpovedí svedkov nevyplývalo, že by došlo k zmierneniu negatívnych dôsledkov zásahu voči žalobcovi, o ktorých títo vypovedali. Nebolo preukázané, že by žalobca získal späť klientov, ktorých v dôsledku neoprávneného zásahu stratil a ktorí pre neho predstavovali rozhodujúci príjem. Žalobca sa naďalej neangažuje a ani nemôže angažovať v politickej oblasti. Ani k dnešnému dňu nepostúpil do medzinárodných štruktúr organizácie LIONS CLUB. Ani k dnešnému dňu nepôsobí vo volených orgánoch SAK. K zlepšeniu zdravotného stavu žalobcu nedošlo, naopak, začali sa u neho prejavovať komplikácie, ktoré ochorenie diabetes mellitus sprevádzajú. Súd dostatočne nezohľadnil skutočnosť, že zásah bol vykonaný verejne, prostredníctvom internetu porovnateľného s hromadnými informačnými prostriedkami, a preto mal širokú publicitu. Nepravdivá informácia sa prostredníctvom internetu šíri aj naďalej. Súd prvej inštancie podcenil rozsah, intenzitu, a teda aj závažnosť neoprávneného zásahu žalovaného do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Žalovaný žalobcovi zničil život, došlo k jeho úplnému znemožneniu vo všetkých

sférach života, a preto za primeranú výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch považuje sumu 200.000 eur.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie v celom rozsahu aj žalovaný. Uviedol, že rozsudkom súdu prvej inštancie zo dňa 18. 02. 2010 sp. zn. 6C/122/2008-308 súd rozhodol najmä o tom, že evidencia žalobcu ako agenta ŠtB bola neoprávnená a rozhodol, že žalobca nemá nárok na nemajetkovú ujmu. Žalovaný nepodal odvolanie a Krajský súd v Nitre prvostupňové rozhodnutie zrušil a usúdil, že sú splnené podmienky pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy. Skutkové, ako aj právne závery vyjadrené v rozsudku krajského súdu sú už prekonané a nie je možné z nich v súčasnosti vychádzať. Od vydania rozhodnutia bolo zásadne doplnené dokazovanie. Právna argumentácia v tomto konaní spolu s rozhodovacou praxou súdov v obdobných sporoch sa tiež podstatne zmenili. Žalovaný nemôže zodpovedať za neoprávnené vytvorenú evidenciu príslušníkmi ŠtB. Neexistuje žiaden hmotnoprávny predpis, ktorý by akýmkoľvek spôsobom zakladal zodpovednosť žalovaného v tomto spore. Zákonná úprava, ako aj ostatná rozhodovacia prax jednoznačne konštatuje, že za spisy ŠtB zodpovedá Ministerstvo vnútra, resp. Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom vnútra. Uviedol, že podľa názoru súdu prvej inštancie už samotná neoprávnená evidencia žalobcu vo zväzkoch ŠtB zasahuje do jeho práva na ochranu a následné zverejnenie evidencie žalovaným tento zásah len umocňuje. Z uvedeného súd prvej inštancie vyvodil pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného a jeho zodpovednosť za zásah do práv žalobcu. Závery súdu prvej inštancie sú podľa žalovaného právne neodôvodnené a nepodložené. Žalovaný nemôže byť pasívne vecne legitimovaný z dôvodu zodpovednosti za evidenciu tvorenú ŠtB. Za dokumenty vytvorené ŠtB môže zodpovedať iba subjekt, ktorý ich vytvoril alebo, na ktorý právnym nástupníctvom prešla zodpovednosť za vytvorené dokumenty. Žalovaný v čase vytvorenia evidencie neexistoval a nestal sa ani právnym nástupcom zaniknutého Zboru národnej bezpečnosti a jej zložky ŠtB. Z právnej úpravy zákona jednoznačne vyplýva prechod právneho nástupníctva z ŠtB na Slovenskú republiku v zastúpení Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Poukázal na to, že prechod právneho nástupníctva z ŠtB na Ministerstvo vnútra SR komplexne zhrnul Okresný súd Bratislava I v rozhodnutí sp. zn. 11C/3/2014 zo dňa 14. 09. 2016. Poukázal tiež na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Co/350/2005-140 zo dňa 15. 06. 2006. Uviedol, že uvedená analýza je právnym faktom priamo vyplývajúcim z právnych predpisov. Táto právna úprava jasne preukazuje, kto v súčasnosti zodpovedá za dokumenty tvorené bývalou ŠtB. Týmto faktom sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal a iba všeobecne odkazoval na názory vyslovené v rozsudku krajského súdu. Krajský súd vo svojom rozsudku uviedol, že právne nástupníctvo po bývalej ŠtB vyriešené nebolo, pričom toto konštatovanie je nezákonné a priamo odporuje existujúcej právnej úprave. Z právnej úpravy jasne vyplýva, že Zbor národnej bezpečnosti sa po zmenách štátneho zriadenia právne pretransformoval na Policajný zbor, ktorý naďalej plnil bezpečnostné úlohy v štáte. Za bývalú ŠtB a jej príslušníkov v súčasnosti nesie zodpovednosť Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. V zmysle uvedeného žalovaný nemôže niesť zodpovednosť za vytvorenie evidencie, nakoľko ju nevytvoril, v čase vytvorenia neexistoval a zodpovednosť za túto evidenciu preukázateľne prešla na ministerstvo Slovenskej republiky. Tvrdenie súdu prvej inštancie a krajského súdu, že žalovaný je z uvedeného dôvodu pasívne vecne legitimovaný nemá oporu v zákone a je zjavne svojvoľné. Poukázal na to, že rozsudok okresného súdu z roku 2010 nejudikoval pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného v súvislosti s vytvorením neoprávnenej evidencie. Prvý odsek výroku rozsudku okresného súdu z roku 2010 síce konštatuje neoprávnenosť evidencie, ale vôbec neurčuje, kto za vytvorenie tejto neoprávnenej evidencie zodpovedá. Výrok iba konštatuje istú skutočnosť, avšak nikoho v tejto súvislosti neoznačuje za subjekt, ktorý by mal za túto skutočnosť zodpovedať. Zo znenia výroku rozsudku z roku 2010 nie je možné vyvodiť, že žalovaný zodpovedá za neoprávnenosť evidencie. Rozsudok okresného súdu z roku 2010 spomína žalovaného iba v súvislosti s povinnosťou sprístupňovať zväzok žalobcu spolu s rozsudkom. Z tejto časti výroku nevyplýva pasívna vecná legitímácia žalovaného. Súd prvej inštancie v rozsudku uviedol, že žalovaný je pôvodcom neoprávneného zásahu, ktorý vznikol zverejnením neoprávnenej evidencie na internetovej stránke, pričom toto zverejnenie malo prekročiť zákonnú licenciu obsiahnutú v zák. č. 553/2002 Z. z. o sprístupnení dokumentov o činnosti bezpečnostných zložiek štátu 1939 až 1989 a o založení Ústavu pamäti národa a o doplnení niektorých zákonov. Uvedené závery sú vnútorné nerozporné a právne neutržateľné. Z rozsudku súdov nevyplýva, v čom presne mala spočívať protiprávnosť konania žalovaného pri zverejňovaní evidencie na internetovej stránke. Zo Zákona o pamäti národa vyplýva príkaz žalovaného uverejniť evidenciu tak, ako ju prevzal a ako sa zachovala. Zákonný príkaz pre žalovaného v zmysle uvedeného znie na bezvýhradné zverejnenie autenticky zachovanej evidencie. Žalovaný nesmie do tejto evidencie zasahovať a svojvoľne sa rozhodovať, že určitú časť evidencie nezverejní. Splnenie zákonnej povinnosti nemožno považovať za neoprávnený

zásah, pretože bez porušenia zákona niet protiprávnosti a ani zásahu do práv. Žalovaný poukázal na obdobné súdne konania, v ktorých súdy konštatovali, že zverejňovaním autentickkej evidencie bez toho, aby bol žalovaný povinný overovať jej pravdivosť, nedochádza k zásahu do osobnostných práv. Súd prvej inštancie s odkazom na rozsudok krajského súdu uviedol, že zverejnením evidencie došlo k porušeniu zákonnej licencie Zákona o pamäti národa z hľadiska jeho účelu a obsahu, čo založilo neoprávnený zásah do práv žalobcu. Uvedený výkladový prístup súdov k Zákonom o pamäti národa je v priamom rozpore so zákonným znením. Pokiaľ sa žalovaný pri zverejňovaní nedopustí žiadneho excesu, nemôže porušiť zákonnú licenciu, ale naopak, naplňa jej obsah. Žalovaný v evidencii nevykonával žiadne zásahy, zmeny a žiadnym spôsobom ňou nemanipuloval a ani ju nepozmeňoval. Žalovaný postupoval pri zverejňovaní evidencie v súlade so Zákonom o pamäti národa, a preto nemôže byť označovaný za pôvodcu neoprávneného zásahu. Správnosť postupu žalovaného pri zverejňovaní evidencie znamená, že žalobcov nárok je nedôvodný. Súdmí tvrdené porušenie zákonnej licencie s odkazom na preambulu Zákona o pamäti národa je absolútne nedôvodné. Preambulu rozhodne nemožno používať účelovo ako výkladové pravidlo, ktoré by odporovalo ustanoveniam Zákona o pamäti národa o zverejňovaní evidencie. Pasívnu vecnú legitimáciu žalovaného nemožno vyvodiť ani z titulu, že žalovaný drží a spravuje dokumenty po bývalej ŠtB. Držba zakladá nanajvýš to, že žalovaný je správcou, archivárom tohto historického dedičstva, bez toho, aby do obsahu týchto dokumentov zasahoval, pričom povinnosť zverejňovania je zákonným príkazom pre štátny orgán, ktorý žalovaný musí bez výhrad naplniť. Samotná držba dokumentov po bývalej ŠtB nie je dôvodom na konštatovanie zodpovednosti žalovaného, či už za ich obsah, zverejnenie či sprístupnenie. Právnu zodpovednosť za ich obsah nesie Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Uviedol ďalej, že súd prvej inštancie podľa ich názoru vznesenú námietku premlčania nesprávne vyhodnotil. Zverejnenie registračných protokolov je jednorazový úkon, vykonaný v deň, kedy došlo k zverejneniu na webovej stránke. Uvedené podporuje aj ustálená judikatúra, ktorá sa k momentu začatia plynutia premlčacej doby vyjadruje tak, že je viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. To, že účinky môžu pretrvávať dlhší čas, nemá na určenie okamihu zásahu žiaden vplyv. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď nesprávne určil začiatok plynutia premlčacej lehoty. Premlčacia lehota začala plynúť deň po dni prvotného zásahu do osobnostných práv žalobcu, ktorý sa ako konanie žalovaného až do dňa 12. 11. 2010 nemenil. V prípade, ak by sa zverejnenie považovalo za permanentný zásah, vznikol by stav právnej neistoty. Z uvedených dôvodov mal za to, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy je premlčané. Poukázal tiež na to, že žalobca pôvodne žaloval nemajetkovú ujmu vo výške 33.193,92 eura a až dňa 04. 05. 2011 bola súdu doručená zmena návrhu na začatie konania, ktorou žalovaný zvýšil pôvodnú sumu náhrady nemajetkovej ujmy na 350.000 eur. Čo sa týka straty kľúčových klientov žalobcu, žalovaný uviedol, že ide len o dohad, ktorý dokazovaním nebol preukázaný. Je neprípustné, aby súd ignoroval množstvo námietok žalovaného a nedôvodne sa priklonil na stranu nepodložených a často sporných tvrdení žalobcu. Uviedol, že nikdy nedošlo k ukončeniu spolupráce so spoločnosťou IMA INVEST s. r. o., žalobca ju zastupoval aj naďalej v množstve sporov. Žalobca neprišiel o klienta, pre tohto klienta pracuje bez prestávky až dodnes. Spory, v ktorých žalobca zastupoval túto spoločnosť nie sú drobné veci, ale rádovo desaťtisícové až státisícové kauzy. Kauza „Rímskokatolícka cirkev“ nie je jediná vec, ale séria množstva sporov, ktoré sú závažné, zložité a pre svedka Q. mimoriadne dôležité. Žalobca v tomto konaní od počiatku tvrdil, že v dôsledku medializácie jeho osoby v roku 2007 navždy stratili významného klienta p. Q.. Žalovaný predložil súdu prvej inštancie množstvo rozhodnutí, ako aj odpovedí na infožiadosti, ktoré boli získané zo slovenských súdov. Tieto dokumenty preukazovali to, že svedok Q. nehovoril pravdu, so žalobcom intenzívne spolupracoval v období od medializácie jeho spolupráce s ŠtB do času svojej svedeckej výpovede. Predložené dokumenty tiež preukazovali, že žalobca spolupracoval na významných sporoch aj v období po svedeckej výpovedi p. Q. a robí tak dodnes. Tohto klienta teda žalobca jednoznačne nestratil. Súd prvej inštancie sa však s týmto nevysporiadal. Spoločnosť IMA INVEST s. r. o. sa podľa tvrdení a predložených dokumentov žalobcu nenachádza v zozname prevzatých vecí, ktorý žalobca predložil do tohto konania. Má za to, že podklady boli súdu vyberané a informácie zamlčované alebo skresľované. Vzhľadom na uvedené mal za to, že súd prvej inštancie rozhodol nesprávne a jeho rozhodnutie odporuje vykonaným dôkazom. Ak by sa aj naozaj znížila miera spolupráce medzi žalobcom a p. Q., nebolo vôbec preukázané, že toto zníženie bolo spôsobené konaním žalovaného. Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie stroho a bez odôvodnenia konštatoval, že mal preukázanú stratu klienta Poistovne Cardif Slovakia, a. s. Uvedené konštatovanie nebolo nikdy preukázané a odporuje skutkovému stavu. Výpoveď svedka Q. sa neuskutočnila, preto súd prvej inštancie nemohol založiť svoje rozhodnutie na tomto dôkaze. Spolupráca žalobcu s Poistovňou Cardif Slovakia, a. s. sa ukončila po výmene vedenia tejto spoločnosti. Je prirodzené, že nové vedenie malo za následok nové zmeny pomerov

spoločnosti. Nie je preukázané, že k ukončeniu spolupráce došlo naozaj v dôsledku medializácie. Pán Q. sa vyjadroval k obdobiu, za ktoré už nebol členom predstavenstva. Dňa 30. 05. 2008 nedošlo len k ukončeniu funkcie p. Q., ale k výraznej obmene kompletneho vedenia spoločnosti. Aj v čase, kedy bol p. Q. členom predstavenstva, jeho konanie nemohlo nijako za danú spoločnosť zaväzovať a jeho názory na vedenie firmy sú len jeho nepodloženými názormi. Prehlásenie p. Q. nie je v žiadnom prípade spôsobilé byť podkladom pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy. K vyhláseniu primátora mesta Nitra uviedol, že Mesto Nitra nebolo nikdy klientom žalobcu, a teda nikdy ho žalobca ako klienta nemohol stratiť. V konaní vôbec nebolo preukázané, že v dôsledku neoprávneného zásahu prišiel žalobca o klienta Mesto Nitra. List primátora je nedôveryhodný, a to z viacerých dôvodov. Žalobca pozná primátora mesta Nitra osobne a z predloženého čísla magazínu Lions vyplýva, že v relevantnom období sa s ním do konca stretával na plesoch a spoločenských podujatiach. Absurdnosť listu primátora mesta Nitry však spočíva najmä v tom, že obsahuje fiktívne domnienky, ktoré odporujú realite. Žalovaný však predložil súdu prvej inštancie oficiálne stanovisko Mesta Nitra zo dňa 10. 07. 2014, v zmysle ktorého poslednú zmluvu o poskytovaní právnych služieb mesto uzatvorilo v roku 2004 a do 31. 12. 2013 žiadnu takúto zmluvu neuzatvorilo. Informácie v účelovom vyhlásení p. Dvonča sú tak jasne účelné. Je absurdné, aby na základe takejto výpovede bolo konštatované, že bolo preukázané nezískanie ani len potenciálnych klientov. K pôsobeniu v organizačných štruktúrach Lions Clubu International uviedol, že žalobca neprestajne stúpil v organizačných štruktúrach tejto charitatívnej organizácie, neustále sa zúčastňoval na viacerých verejných reprezentačných akciách na regionálnej, celoslovenskej i medzinárodnej úrovni. Žalobca bol od marca 2009 zónový chairman pre kluby LC Nitra, LC Piešťany a LC Pezinok. V máji toho istého roku bol žalobca zvolený do funkcie 2. viceguvernéra Distriktu 122 Česká republika a Slovenská republika. Vo februári 2011 bol žalobca navrhnutý na pozíciu guvernéra Distriktu 122 a následne aj schválený Radou medzinárodných riaditeľov. Funkčný postup a verejné pôsobenie žalobcu v medzinárodnej charitatívnej organizácii sa odohrávali počas obdobia, za ktoré mala byť v spoločnosti zjavne znížená jeho česť a dôstojnosť. Žalovaný považuje tento nárok za absurdný. Zníženie vážnosti a dôstojnosti žalobcu v oblasti charity nebolo nijako preukázané. Výpoveď pána F. je nepravdivá a obsahuje viaceré zavádzajúce skutočnosti, ktoré však súd prvej inštancie ignoroval a ani sa nevyrovnal s námietkami žalovaného. Čo sa týka funkcie žalobcu na medzinárodnej úrovni, uviedol, že nie je absolútne zrejmé, o aké iné funkcie sa má jednať, o čo vlastne žalobca údajne prišiel, kto ich volí, či na tieto funkcie vôbec žalobca kandidoval a či by danú funkciu určite dostal, nebyť medializácie jeho spolupráce s ŠtB. Nie je vôbec zrejmé, či sa vôbec akési bližšie neurčené medzinárodné organizácie dozvedeli o spolupráci žalobcu s ŠtB. Z uvedeného vyvodil, že nie je možné sa ubrániť dojmu, že p. F. vypovedal účelovo a snažil sa priliepiť pozíciu svojho dlhoročného priateľa. K postaveniu žalobcu v SAK uviedol, že skutočnosť, že žalobca bol evidovaný ako agent vo zväzku ŠtB, ktorá bola nepravdivá a zabránila mu pracovať v orgánoch SAK, je nesprávne a súd ignoroval námietky žalovaného a vôbec sa s nimi nevysporiadal. V konaní nebolo preukázané, že konanie žalovaného malo za následok neúspech žalobcu vo voľbách. Nemožno každé nesplnenie očakávaní žalobcu dôvodiť konaním žalovaného. Žalobca opomenul možnosť, že by ostatní kandidáti mohli byť považovaní za vhodnejších z iných dôvodov. Žalobca nepreukázal, že by bol zvolený, nebyť medializácie jeho evidencie. Čo sa týka aktivity žalobcu v SDKÚ, žalovaný uviedol, že považuje za neprípustné, aby sa súd aj v rámci tejto oblasti údajného pôsobenia žalobcu spoliehal len na dohady a tvrdenia žalobcu. Svedok Q. viac krát nehovoril pravdu, čo bolo v tomto konaní preukázané. Považuje preto za neprípustné, aby súd považoval tohto svedka za dôveryhodného a založil na jeho výpovedi svoje rozhodnutie. Žalovaný ďalej uviedol, že v konaní nebolo vôbec preukázané, že k údajnému zníženiu klientely došlo v dôsledku konania žalovaného. Súd prvej inštancie uvedené vôbec neriešil. Je neprípustné, aby sa súd prvej inštancie opieral len o tendenčné vyhlásenie žalobcu. V konaní bolo preukázané, že v mnohých otázkach žalobca nehovoril pravdu a predkladá účelové a neúplné dokumenty. Existuje množstvo dôvodov, ktoré mohli mať za následok údajné zníženie klientely. Doba sa mení a podnikateľské prostredie s ňou. Je mimoriadne dôležité byť aktívny, sledovať aktuálne trendy, pružne reagovať na potreby trhu. Žalobca nemá v súčasnosti ani zriadenú internetovú stránku. Nie je preukázané, že žalobca by mal mať každý rok rovnaké množstvo klientov, či očakávať rovnaký nárast. Zároveň nie je možné reagovať na názor súdu prvej inštancie, nakoľko ten vôbec nekonštatuje, z akého poklesu a z akých presných údajov vôbec vychádzal. Súd prvej inštancie tiež neuviedol, z akých údajov vychádzal, keď konštatoval, že došlo k poklesu príjmu žalobcu z výkonu povolania. Na kompenzáciu poklesu príjmov slúži osobitný inštitút náhrady škody. Nie je prípustné, aby súd prvej inštancie zamieňal náhradu nemajetkovej ujmy s náhradou škody. Náhrada nemajetkovej ujmy nemá kompenzovať zásah do majetku žalobcu. Nároky žalobcu, ktoré sa týkajú straty klientov a ušlého zisku v súvislosti s evidenciou žalobcu ako agenta ŠtB už boli uplatnené v inom konaní. V tomto konaní nebolo vôbec preukázané, že k zníženiu príjmu došlo v dôsledku evidencie žalobcu ako agenta ŠtB.

Preukázanie príčinnej súvislosti je pritom nevyhnutné pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy. Strohý odkaz súdu prvej inštancie na daňové priznania žalobcu je nielen nedostatočný, ale tieto dokumenty ani nie sú vôbec spôsobilé preukázať príčinnú súvislosť. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie vôbec nevyplýva, z akých rokov a akých súm súd vychádzal. Uviedol, že k odvolaniu prikladá dokument, v ktorom je spracovaný vývoj príjmov z advokácie žalobcu a vôbec sa nejedná o také výrazné zhoršenie, ako ho prezentoval žalobca a ako uviedol v rozsudku súd prvej inštancie. Je dôležité, že žiaden razantný rozdiel medzi priemerom príjmov žalobcu do roku 2008 a príjmami po roku 2008 neexistuje. V roku 2008 dokonca príjem žalobcu bol nad tento priemer. Jedná sa pritom o rok bezprostredne nasledujúci po medializácii spolupráce žalobcu s ŠtB. V roku 2010 dosiahol žalobca príjem, ktorý prevyšoval uvedený priemer o 7.771 eur. Žalobcom deklarovaný pokles príjmov je umelo vytvorený. Žalobca si ako vzor zobral časové obdobie jedného roka od 01. 08. 2006 do 31. 07. 2007. Tento rok jeho podnikania je najúspešnejší a zásadne sa vymyká jeho dovtedajším výsledkom. Do svojich príjmov za tento rok navyše zarátal aj 2 výnimočné odmeny spolu presahujúce 3.000.000 Sk. Z účtovného hľadiska toto vybrané obdobie nie je riadnym účtovným rokom, ale len umelo vykonštruovaným obdobím, ktoré nedáva reálny obraz o hospodárskych výsledkoch žalobcu. Čo sa týka zdravotného stavu žalobcu, uviedol, že z lekárskej správy vôbec nevyplýva, že stres, na ktorý odkazuje, mu spôsobil žalovaný. Žalobca je dlhoročný advokát a je všeobecne známe, že súčasťou tejto profesie je prežívanie stresu. Ochorenie diabetes mellitus 2 typ je civilizácia choroba, ktorej dôvodom je zlá životospráva, nesprávne stravovacie návyky, prípadne obezita. Stres nespôsobuje tento druh ochorenia. Súd prvej inštancie nemal žiaden dôvod konštatovať, že stres spôsobil žalobcovi diabetes. Takýto záver je nielen medicínsky absurdný, ale nevyplýva ani z lekárskej správy. Nech už bolo dôvodom či predpokladom ochorenia žalobcu čokoľvek, žalobca nepreukázal, že to zapríčinil práve žalovaný. Z uvedených dôvodov navrhol výsluch MUDr. H. V., ktorý vypracoval lekársku správu, aby sa vyjadril k jej obsahu a závažným rozporom v skutkovom stave a k odborným skutočnostiam, z ktorých vychádzal. Čo sa týka výšky nemajetkovej ujmy, uviedol, že súd absolútne neprihliadal na množstvo okolností, na ktoré žalovaný opakovane poukazoval. Konštatovanie súdu, že v danom prípade ide o zvlášť citelný zásah do osobnostných práv žalobcu nie je správne a nemá základ vo vykonanom dokazovaní. Žalobca aj po medializácii jeho spolupráce podnikal v advokácii a kúpil si limuzínu za skoro 70.000 eur, svedka Q. si ako klienta udržal a zastupoval ho v desiatkach sporov aj naďalej, úspešne pôsobil v organizácii Lions Club, stal sa krajským delegátom SAK, je zrejmé, že diabetes nemohol dostať v dôsledku stresu zo zverejnenia jeho evidencie a udržiava s dcérou X. dobré vzťahy. Nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaný zodpovedá za to, že od 12. 03. 1984 do 21. 08. 1986 ho viedla bývalá ŠtB ako agenta. Žalovaný v tom čase ani nebol zriadený. Možnosť uplatnenia formy peňažnej náhrady zaviedol až zákon účinný od 29. 03. 1990 a jeho uplatňovanie so spätnou účinnosťou by predstavovala neprípustnú retroaktivitu. Súd prvej inštancie mal pri hodnotení dĺžky neoprávneného zásahu vychádzať z dokazovania, ktoré preukázalo, že reálne sa informácia o žalobcovi zverejnila a šírila až v roku 2007 a k znečisteniu registračného protokolu s jeho evidenciou došlo na základe rozsudku okresného súdu v roku 2010. Súd prvej inštancie podľa žalovaného nedodrжал pravidlo, podľa ktorého výšku náhrady súd určí s prihliadnutím na závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Výška náhrady je zjavne neprimeraná, vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný zverejnil evidenciu na základe zákonného príkazu a nemohol konať inak. Po právoplatnosti výroku súdu o neoprávnenosti evidencie záznam o žalobcovi znečistil. Vzhľadom na poslanie žalovaného, ako aj vzhľadom na praktickú nemožnosť komplexného preverovania pravdivosti historických dokumentov, považuje výšku nároku priznanú súdom prvej inštancie za vysoko neprimeranú. Reálny počet osôb, ktoré si zverejnený registračný protokol na stránkach žalovaného prezrel je minimálny a v konaní nebolo preukázané, že by akt zverejnenia v roku 2004 mal akýkoľvek priamy dopad na verejnú mienku voči žalobcovi. Pri posudzovaní primeranosti výšky nemajetkovej ujmy nie je možné ignorovať to, akým spôsobom sa k údajnému prehlbovaniu ujmy staval samotný žalobca. Okrem podania žaloby so značným časovým odstupom nemá žalovaný vedomosť o žiadnom inom prostriedku, ktorým by sa žalobca pokúsil znížiť, prípadne minimalizovať negatívne následky ním tvrdeného neoprávneného zásahu. Žalovaný považuje výšku uplatnenej nemajetkovej ujmy za neprimeranú aj vzhľadom na postavenie žalobcu, ktorý je verejne činnou osobou. Diskusia, ktorej dôvodom bolo práve postavenie žalobcu ako verejne činnnej osoby nemôže mať za následok priznanie astronomickej sumy pre náhradu nemajetkovej ujmy. Dodal, že je skutočnosťou, že spoločnosť už ani zďaleka nevníma tak citlivo informáciu o existencii evidencie v spisoch ŠtB, ako tomu bolo napríklad začiatkom 90. rokov. Existencia záznamu v registračnom protokole ŠtB nespôsobuje celospoločenskú diskvalifikáciu, ani zničenie života. Ak by aj bola skonštatovaná existencia nemajetkovej ujmy na strane žalobcu, žalobca jej mohol zabrániť, ak by nebol pri ochrane svojich práv oneskorený a pasívny. Poukázal tiež na to, že kľúčovú rolu mali médiá, na ktoré nemal žalovaný žiaden dosah. Súd prvej

inštancie sa s uvedeným vôbec nevysporiadal. Považuje za neprípustné, aby za konanie médií, prípadne konkrétne pána J. mal zodpovedať žalovaný. S prihliadnutím na vyššie uvedené je preukázané, že v tomto prípade buď došlo k neodbornému spracovaniu témy novinárom, alebo na strane žalobcu bola zrejma pasivita a neochota uviesť veci na správnu mieru v legitímnej verejnej diskusii o spolupráci verejne známej osoby o jej údajnej spolupráci s ŠtB. Ak žalobca naozaj vážne citlivo vníma svoju česť a dôstojnosť, žalovaný má za to, že čestné vyhlásenie a ospravedlnenie sa zo strany Ústavu pamäti národa, ako jedinečnej verejnoprávnej inštitúcie zaoberajúcej sa obdobím neslobody, bude dostatočnou satisfakciou a nástrojom očistenia cti a dôstojnosti nie len v rámci jeho súkromných vzťahov, ale rovnako aj v rovine profesionálneho pôsobenia žalobcu. K výške priznanej nemajetkovej ujmy uviedol, že nesmie byť stanovená bez akýchkoľvek limitov a bez akéhokoľvek prihliadania na súvisiace právne predpisy, ako aj rozhodovaciu prax súdov. Súd pri stanovení jej výšky nezohľadnil odškodňovanie osôb poškodených násilnými trestnými činmi. Výška náhrady za nemajetkovú ujmu, ktorú súd priznal žalobcovi tak zodpovedá výške odškodnenia pre prípad smrti 11 ľudí. Priznaný nárok zo strany súdu prvej inštancie považuje za odporujúci dobrým mravom a zosmiešňujúci osoby poškodené násilnými trestnými činmi, ktoré sú oprávnené uplatniť si výrazne nižšie nároky. Uviedol, že je namieste porovnať nárok žalobcu s nárokmi, ktoré sú priznané osobám, ktoré boli najviac poznačené krivdami komunistického režimu, a to politickým väzňom. Uviedol, že výška priznaného nároku je v priamom rozpore s rozhodovacou praxou Ústavného súdu SR a odporuje aj rozhodovacej praxi NS SR. V celej histórii Ústavu pamäti národa nebola ani raz priznaná voči nemu náhrada škody alebo náhrada nemajetkovej ujmy. Poukázal tiež na to, že na uplatnenie tvrdených nárokov mal žalobca aplikovať prostriedky ochrany proti tvrdenému zásahu do svojich práv na úrovni verejného práva, teda využitím inštitútov zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu. K výroku o trovách konania uviedol, že má za to, že náhrada trov konania s odkazom na úplný úspech žalobcu v spore je nedôvodná, nakoľko úspech žalobcu bol vzhľadom na vykonané dokazovanie iba čiastočný. V konaní mala byť preto uplatňovaná zásada pomerného úspechu. Súd mal tiež prihliadnúť na to, že u žalovaného existuje dôvod osobitného zreteľa na to, aby nebol zaviazaný nahradiť žalobcovi trovy konania. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a rozhodne, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

4. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalovaný nie je zodpovedný za konanie ŠtB. Je absurdné, aby žalovaný zodpovedal za to, že bývalí príslušníci ŠtB mali sfaľovať zväzok žalobcu. Uvedené nekonštatuje len žalovaný, ale aj rozhodovacia prax súdov, ktorá bola náležite rozobratá o odvolaní žalovaného. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. 06. 2016, nedávne rozhodnutie Okresného Bratislava I a Krajského súdu v Košiciach v rozsudku č. k. 1Co/350/2003-130 zo dňa 15. 06. 2006. V tomto rozhodnutí súd dospel k záveru, že pasívne vecne legitimovaným subjektom je Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom vnútra SR. Nároky žalobcu je potrebné voči žalovanému odmietnuť už len s prihliadnutím na uvedenú argumentáciu, ktorá zodpovednosť žalovaného za konanie ŠtB vylučuje. Žalobca má svoje nároky uplatňovať voči subjektu, ktorý skutočne zodpovedá za konanie ŠtB. Z ustanovenia § 19 Zákona o pamäti národa vyplýva príkaz žalovaného uverejniť evidenciu tak, ako ho prevzal a ako sa zachovala. Žalovaný ako verejnoprávna inštitúcia nesmie do tejto evidencie zasahovať svojvoľne a rozhodovať, že určitú časť evidencie nezverejní. Uvedeným žalovaný zákon neporušuje, ale ho dodržiava, rovnako ako aj ústavný príkaz konať len na základe zákona a v jeho medziach. Plnenie zákonnej povinnosti nemôže byť zároveň aj protiprávnym konaním. K porušeniu zákonnej povinnosti došlo zo strany ŠtB, ktorá mala neoprávnené vyfabrikovať zväzok žalobcu. Žalobca svoj nárok odôvodňuje s odkazom na trvanie zásahu a konštatuje, že údaje o ňom boli evidované od roku 1984. Toto konštatovanie však nemôže byť podkladom pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch voči žalovanému. Žalovaný svoju činnosť začal až 01. 05. 2003 a nemôže zodpovedať za činnosť ŠtB. Zohľadniť treba aj to, že možnosť uplatnenia formy peňažnej náhrady zaviedol až zákon účinný od 29. 03. 1990. Zverejnenie registračných protokolov žalovaným v roku 2004 nemalo za následok žiaden ohlas vo verejnosti. Všetci svedkovia potvrdili, že o evidencii žalobcu sa dozvedeli až koncom roka 2007, v čase po odvysielaní príspevku TV Markíza. Žalobca uviedol, že v dôsledku neoprávnenej evidencie s ním ukončila spoluprácu Poistovňa Cardif Slovakia a. s., s čím nemožno súhlasiť a návrh žalobcu v tomto konaní preukázaný nebol. Žalobca uviedol, že v dôsledku neoprávnenej evidencie došlo k výraznej strate príjmov a mesačných paušálnych platieb a iných odmien po vypovedaní paušálnej zmluvy o poskytovaní právnych služieb spoločnosťou IMA INVEST, s. r. o., čo má preukazovať výpoveď danej zmluvy a svedecká výpoveď p. Q. Nemožno si nevšimnúť názorový obrat žalobcu. Žalobca od počiatku tvrdil, že v dôsledku jeho evidencie s ním p. Q. ukončil spoluprácu. V roku 2016 a 2017 sa však žalovanému podarilo preukázať, že tvrdenie

žalobcu a dokonca aj svedecká výpoveď p. Q. nie sú pravdivé. Žalovaný predložil do konania informácie o desiatkach sporov za státisíce eur, ktoré žalobca zamlčoval, a ktoré sa týkajú aj obdobia, ohľadom ktorého vypovedal svedok Q.. Až v závere tohto sporu priznal žalobca existenciu nepretržitej spolupráce s pánom Q. a popieranie akejkolvek spolupráce sa tak zmenilo na účelové vysvetľovanie desiatok sporov. Podľa tvrdenia žalobcu išlo len o malé alebo jednoduché spory. Z uvedeného dôvodu preto ukončenie spolupráce s IMA INVEST s. r. o. nebolo preukázané a výpoveď p. Q. nebola pravdivá a už vôbec nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi evidenciou žalobcu a údajnou stratou tohto klienta. Považuje za absurdné, aby na základe týchto dôkazov mala byť žalobcovi priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. K listu primátora Nitry uviedol, že nebolo preukázané, že v dôsledku jeho evidencie prišiel o tohto klienta. Čo sa týka výsluchu svedka Y., uviedol, že závery a konštatovanie tohto svedka sú tak všeobecné, že pre toto konanie nemôžu mať relevantný význam. Medzi stranami je nesporné, že žalobcom predložené dokumenty nepredstavujú skutočné zoznamy klientov, ale zoznam prevzatých vecí. V týchto zoznamoch nie sú uvedení všetci klienti žalobcu. Napokon, nie sú tam uvedené ani desiatky sporov pre spoločnosť IMA INVEST s. r. o., je preto otázne, čo všetko tieto zoznamy vôbec obsahujú, či neobsahujú a prečo vôbec boli predložené v takomto stave a s takýmto tvrdením žalobcu. Poukázanie na daňové priznania nie je vôbec spôsobilé preukázať akúkoľvek príčinnú súvislosť medzi evidenciou žalobcu a jeho hospodárskymi výsledkami. Navyše, údajné straty na strane žalobcu mohlo ovplyvňovať nespočetné množstvo faktorov. K evidencii žalobcu v orgánoch SAK uviedol, že nebolo nijako preukázané, že žalobca sa nestal členom týchto orgánov v dôsledku jeho evidencie. Ak by aj bolo preukázané, že práve evidencia žalobcu spôsobila jeho nezvolenie, nemožno konštatovať, že by to bol taký závažný dôsledok neoprávneného zásahu, ktorý by si zasluhoval byť finančne kompenzovaný. Čo sa týka pôsobenia žalobcu v politickej strane, ide len o nepreukázané úvahy žalobcu, ku ktorým sa nemožno ani bližšie vyjadriť. Ak by sa tieto dohady aj preukázali, má za to, že nejde o taký závažný dôsledok, ktorý by si zasluhoval finančnú kompenzáciu. Čo sa týka medzinárodných orgánov Lions Club International, žalobca sa opakovane pohybuje v nejakej neurčitej všeobecnej rovine. Nie je absolútne zrejmé, o akú funkciu sa má jednať, o čo vlastne žalobca údajne prišiel. Nebola preukázaná príčinná súvislosť, teda, že žalobca by inak s určitosťou získal toto neznáme miesto. Žalovaný považoval za nepreukázané i tvrdenia žalobcu, že jeho evidencia mu spôsobila poškodenie zdravia. Z lekárskeho správy vôbec nevyplýva, že evidencia žalobcu mu poškodila zdravie. Zároveň je nutné konštatovať, že stres nespôsobuje ochorenie diabetes mellitus 2. typu. Takéto tvrdenie je z medicínskeho hľadiska absurdné a nekonštatujú to ani lekárske správy. V súvislosti so samotnou existenciou stresu konštatoval, že jeho prítomnosť u dlhoročného advokáta nie je nič neobvyklé. K medializácii a držbe dokumentov ŠtB uviedol, že k medializácii jeho spolupráce došlo nielen zo strany TV Markíza, ale aj zo strany niektorých denníkov. Je však zrejmé, že pôvodcom šírených informácií bola ŠtB, ktorá vytvorila evidenciu žalobcu. Akékoľvek nároky, ktoré žalobcovi vznikli je preto nutné uplatniť voči subjektu zodpovednému za konanie ŠtB. Žalobca sa k tejto medializácii nijako nevyjadroval, voči týmto informáciám sa nijako neohradil a nekontaktoval príslušné médiá. Žalobca uvádza, že zásah nebol jednorazový, ale je dlhodobý a trvá od roku 1984. Žalovaný nemôže zodpovedať za to, že ŠtB zväzok zhotovila a držala u seba. Rovnako nemôže žalovaný zodpovedať ani za nakladanie so zväzkom po zániku ŠtB zo strany iných subjektov. Zväzok je autentický spisový materiál, ktorý bol zverený do správy Ústavu pamäti národa zákonným príkazom. Žalovaný nie je oprávnený ničiť ho, pozmeňovať, či dať do správy inému subjektu. Je absurdné, aby za uvedené bol žalovaný sankcionovaný. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje nemajetkovú ujmu, ktorú odôvodňuje zhoršením jeho postavenia v spoločnosti v dôsledku medializácie jeho evidencie. Samotná držba dokumentu nijakým spôsobom nezhoršuje obraz žalobcu v spoločnosti. Registračný protokol žalobcu bol začierneny a nie je ho možné vyhľadať na stránke žalovaného. Napriek tomu, že o článkoch na internete vie žalobca niekoľko rokov a opakovane na nepoukazoval, nepodnikol voči nim akékoľvek kroky. Toto konanie je nepochopiteľné. Je absurdné, že žalobca svoju pasivitu napokon používa ako zbraň proti žalovanému. Uviedol, že pri nemajetkovej ujme je nutné zohľadniť postavenie žalovaného a prihliadať aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Tieto okolnosti môžu byť významné tak u osoby postihnutej, ako aj u osoby, ktorá neoprávnený zásah spôsobila. Pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy je potrebné zohľadniť tak závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy, ako aj okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. U žalovaného je preto potrebné zohľadniť, že eviduje a sprístupňuje 10.000 zväzkov bývalej ŠtB. Je nemožné, aby každý jeden zväzok preskúmaval. Žalovanému nemohlo byť v roku 2007 zrejmé, že v sprístupnených dokumentoch týkajúcich sa žalobcu sa nachádzajú akési nezrovnalosti. Žalovaný tak neurobil svojvoľne, ale preto, že mu to tak jednoznačne a bez výnimky prikazoval Zákon o pamäti národa. Konanie žalovaného nemožno označiť za žiadnych okolností ani len sa nedbanlivostné.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že krátke zhrnutie podstaty sporu žalovaný používal len na neopodstatnené invectívy voči žalobcovi a notoricky opakované fabulácie. Tvrdenie, že právne a skutkové závery odvolacieho súdu vyslovené v rozsudku sú už prekonané, je úplne nezmyselné. Hmotnoprávnym predpisom, ktorý zakladá zodpovednosť žalovaného je § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Nie je pravdivé ani tvrdenie žalovaného, že žalobca sa snažil preukázať, že po roku 2007 sa ocitol v katastrofálnej finančnej situácii. V uvedenom období ešte mal dostatok finančných prostriedkov, ktoré si poctivo zarobil a našetril v predchádzajúcich obdobiach. Jeho finančná situácia sa rapidne zhoršila až v nasledujúcich rokoch, po tom, čo začali klesať jeho príjmy a úspory. Žalobca vecným a logickým spôsobom vyvrátil to, čo žalovaný subjektívne označuje ako nepravdy, nafúknutia a nelogické tvrdenia. Doposiaľ nezmenená judikatúra NS SR vychádza z toho, že žalovaný zodpovedá za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti, ktorý spôsobil tým, že uverejnil nepravdivé informácie o spolupráci určitej osoby s ŠtB. Právny názor súdu prvej inštancie o tom, že žalobca je pasívne legitimovaný v konaní o ochranu osobnosti, je správny predovšetkým preto, že súd prvej inštancie sa spravoval záväzným právnym názorom odvolacieho súdu. Krajský súd v Nitre v rozsudku zo dňa 11. 11. 2010 jednoznačne dospel k záveru, že pasívne legitimovaným je práve žalovaný, preto žalobu voči štátu zamietol. V druhom rade poukázal na stále aktuálnu a nezmenenú judikatúru NS SR. Uviedol, že nikde v Zákone o Ústave pamäti národa sa nenachádza vylúčenie zodpovednosti žalovaného za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti spôsobený šírením nepravdivých informácií o spolupráci dotknutej osoby v ŠtB. Pokiaľ žalovaný poukázal na prvý rozsudok súdu prvej inštancie, žalobca uviedol, že ak by súd nebol toho názoru, že žalovaný je pasívne legitimovaný, tak by žalobu voči nemu v celom rozsahu zamietol, čo ale neurobil. Rozhodujúci je pritom obsah rozsudku odvolacieho súdu, kde bola otázka pasívnej legitimácie vyriešená úplne jednoznačne. Rozhodovacia prax súdov v Českej republike je irelevantná, pretože otázka pasívnej legitimácie je vyriešená ustálenou judikatúrou NS SR. Tvrdenie žalovaného, že z rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva, v čom mala spočívať protiprávnosť konania žalovaného, je nepravdivé. Vyplýva z neho, že protiprávnosť spočíva v nepravdivosti informácií uchovávaných, uverejnených a sprístupňovaných o žalobcovi. V čom spočíva neoprávnenosť konania žalovaného je rovnako vyjadrená v judikatúre NS SR. Neoprávnenosť konania žalovaného nakoniec priamo vyplýva z Ústavy SR a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Zásah do osobnostných práv žalobcu je neoprávnený preto, že jeho evidencia ako agenta vo zväzkoch ŠtB bola neoprávnená. Argumentáciu žalovaného považuje za nesprávnu aj preto, že jej dôsledky sú neprijateľné a absurdné. Ak by totiž § 19 ods. 1 Zákona o Ústave pamäti národa alebo iné ustanovenia tohto zákona mali byť vykladané tak, že sa tým oprávňuje ďalšia neoprávnená evidencia fyzických osôb ako spolupracovníkov ŠtB a dokonca aj sprístupňovanie zväzkov ŠtB bez akýchkoľvek dôsledkov, znamenalo by to, že zákon demokratického právneho štátu ospravedlnil porušovanie základných práv a slobôd občanov komunistickým režimom, ktorý paradoxne súčasne považuje za zločinecký. Znamenalo by to aj to, že hoci ustálená súdna prax považuje neoprávnenú evidenciu vo zväzkoch ŠtB za porušenie práva na ochranu osobnosti, negatívne dotknuté osoby by sa nemohli brániť proti porušovaniu svojich práv. Takéto dôsledky sú neprijateľné, absurdné a najmä protiústavné. Z uvedených dôvodov je potrebné argumentáciu žalovaného odmietnuť, pretože je ústavne nekonformná. Takému výkladu ustanovení Zákona o Ústave pamäti národa, aký prezentuje žalovaný, teda, že štát sa zbavuje zodpovednosti za porušenie základných práv a slobôd, nakoniec bránia aj medzinárodné záväzky Slovenskej republiky. Existencia garancie väčšieho rozsahu základných práv a slobôd spôsobuje, že štátny orgán, ktorý je povinný v konkrétnom prípade poskytnúť ochranu základnému právu a slobode, bude chrániť základné právo alebo slobodu v rozsahu, v akom mu ju poskytne medzinárodná zmluva. V článku 8 ods. 1, 2 Dohovoru sú stanovené podmienky na to, aby bol zásah do práva na súkromný život prípustný. Samotný zákon ešte neumožňuje ospravedlniť zásah do práva na súkromný život, ak nie sú splnené aj ďalšie podmienky. Ustanovenie Zákona o pamäti národa nemožno aplikovať v tom zmysle, že by sa štát zbavil zodpovednosti za porušenie základných práv a slobôd, vrátane práva na ochranu osobnosti. Článok 8 ods. 1, 2 Dohovoru totiž poskytuje väčší rozsah ochrany ústavných práv a slobôd, keď popri existencii zákona pre oprávnenosť zásahu vyžaduje splnenie ešte ďalších dvoch podmienok, ktoré však splnené nie sú. Opak by znamenal poskytnúť právu na súkromie žalobcu nižší rozsah ochrany, ako mu poskytuje medzinárodná zmluva podľa článku 15c ods. 1 Dohovoru. Žalobca sa domáha prednostnej aplikácie medzinárodne garantovaného a pre Slovenskú republiku záväzného štandardu ochrany základných práv a slobôd. K námietke premlčania žalobca uviedol, že ju považuje za zjavne neopodstatnenú, resp. vznesenú v rozpore s dobrými mravmi. K neoprávnenému zásahu zo strany žalovaného dochádza opakovane každým jedným dňom, po ktorý evidoval, resp. sprístupňoval o žalobcovi nepravdivú informáciu o tom, že bol agentom bývalej ŠtB. Každým jednotlivým dňom vzniklo žalobcovi právo uplatniť žalobu na ochranu osobnosti na súde. Je

teda zrejme, že ak žalovaný nepochybne porušoval jeho právo ešte v čase, keď už bol uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, nemohlo sa právo premlčať. Vznesenú námietku premlčania považujú za uplatnenú v rozpore s dobrými mravmi. Výkon práv a povinností vyplývajúci z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Nepravdivá informácia o žalobcovi bola evidovaná tajne, takže sa nemohol dozvedieť o neoprávnenom zásahu do svojho práva na ochranu osobnosti, a jednak dôsledkom neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti dochádzalo až po rozšírení žalovaným sprístupňovanej nepravdivéj informácie. Posúdenie námietky premlčania nie je kompatibilné ani s judikatúrou. Žalovaný popieral skutkové zistenia súdu, že žalobca stratil kľúčových klientov. Žalovaný to môže tvrdiť len preto, že ignoruje výsledky dokazovania, tieto si interpretuje svojvoľne a dospieva potom k záverom, ktoré neobstoja. Žalobca všetky námietky žalovaného, čo sa týka straty kľúčového klienta spoločnosti IMA INVEST s. r. o. podrobne vyvrátil. Nepochybne bolo preukázané, že táto spoločnosť vypovedala žalobcovi zmluvu o poskytovaní právnych služieb práve z dôvodu, že mal byť údajne agentom ŠtB. Zo zotrvačnosti žalobca zastupoval spoločnosť v určitých veciach. Aj keď s odstupom času došlo v obnovení spolupráce, nestalo sa tak v pôvodnom rozsahu a najmä nie s rovnakým finančným výnosom pre žalobcu. Táto spoločnosť sa nachádza aj v zozname vecí, ktoré predložil žalobca. To, že žalobca uvedenú paušálnu zmluvu so spoločnosťou K. Q. stratil, teda stratil pravidelný mesačný paušálny príjem, ktorý mu do dnešného dňa nebol nahradený, nie je mu opätovne poskytovaný, vznikla žalobcovi psychická ujma, nakoľko sa dostal do neistoty ohľadne ďalšieho výkonu advokácie. Žalobca do dnešného dňa nebol schopný obnoviť dôveru p. Q. v takom rozsahu, aby s ním opätovne uzavrel paušálnu zmluvu na zastupovanie vo všetkých veciach, aby mu vôbec platili nejakú odmenu. Žalobca jednoznačne trvá na skutočnosti, že spolupráca so spoločnosťou IMA INVEST s. r. o. bola v súvislosti s poskytovaním právnych služieb reálne ukončená výpoveďou v lete 2007. Pokiaľ žalobca niekoľko uvedených drobných vecí spomenul v konaní až neskôr, bolo to tak preto, že si na to s odstupom času nepamätal. Ku konaniam uvádzaným žalovaným uviedol, že niektoré z nich sa datujú ešte z obdobia pred tým, ako došlo zo strany spoločnosti IMA INVEST s. r. o. k vypovedaniu zmluvy o poskytnutí právnej pomoci. V ďalšej časti vyjadrenia sa podrobne vyjadril k jednotlivým konaniam. Za neopodstatnené považoval tvrdenie žalovaného, že nebolo preukázané, že žalobca v dôsledku protiprávneho konania žalovaného stratil významného klienta Poistovňu Cardif Slovakia a. s. Vyhlásenie K. Q. nevzbudzuje vôbec žiadne pochybnosti o obsahu, nie je ani pochybné a ani účelové. Námietky žalovaného v tejto časti sú irelevantné, teda žalobca ich vyvrátil, a preto nemôžu v žiadnom prípade obstať. Ing. H. Q. sa vyjadruje k obdobiu, v ktorom bol stále členom predstavenstva spoločnosti. Je nepochybné, že žalobca v dôsledku protiprávneho konania žalovaného stratil aj potenciálneho klienta a to Mesto Nitra. Žalovaný spochybňuje písomné vyhlásenia primátora mesta Nitra z úplne iracionálnych a malicherných dôvodov. Z obsahu emailu Mesta Nitra zo dňa 10. 07. 2014 vyplýva, že Mesto Nitra služby externých advokátov používalo. Vôbec z neho nevyplýva, že by služby žalobcu alebo iného advokáta mesto nepotrebovalo alebo, že by rokovania o spolupráci so žalobcom neboli reálne. Z listu primátora mesta Nitra celkom jednoznačne vyplýva, že nepravdivá informácia šírená žalovaným o žalobcovi celkom jednoznačne odradila Mesto Nitra od uzatvorenia zmluvy o poskytovaní právnych služieb so žalobcom. Samotná skutočnosť, že žalobca sa stretáva s primátorom mesta Nitra v rámci oficiálnych príležitostí, je úplne irelevantná a nespochybňuje jeho písomné vyhlásenie. Z výpovede svedkov C., Q., N. vyplýva, že žalobca bol z dôvodu svojej údajnej spolupráci s ŠtB neprijateľný pre potenciálnych klientov. Čo sa týka možnosti žalobcu uchádzať sa o funkcie na medzinárodnej úrovni v LCI, žalobca nikdy netvrdil, že mu bolo zamedzené v činnosti na území Districtu 122 administratívne zahrňujúcim územie ČR a SR. Žalobca hovoril len o ujme spočívajúcej v nemožnosti pôsobiť v medzinárodných orgánoch LCI a túto aj preukázal. Uviedol tiež, že je nepochybné, že uznesenie SAK bránilo žalobcovi pôsobiť v orgánoch komory. Do nadobudnutia právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo určené, že ako agent ŠtB bol evidovaný neoprávnené, formálne a po tomto časovom okamihu fakticky. Faktom je, že žalovaným šírená nepravdivá informácia nepochybne spochybnila dôveryhodnosť a dobrú povesť žalobcu a eliminovala jeho šance byť volený do orgánov SAK. Uviedol ďalej, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalobcove príjmy a klientela poklesla práve v dôsledku rozšírenia žalovaným šírenej nepravdivéj informácie. Vyplývalo to z daňových priznaní a z účtovných dokladov predložených žalobcom, z evidencie prevzatých vecí a z ďalších dôkazov. Rápidny pokles príjmu žalobcu z výkonu advokácie nie je logicky vysvetliteľný inak, ako dôsledok neoprávneného zásahu zo strany žalovaného. Pokles jeho príjmov z výkonu advokácie, strata klientely, resp. zníženie počtu novoprevzatých vecí svedčí o znížení jeho dôveryhodnosti, dobrej povesti a profesionálnej cti ako advokáta v dôsledku protiprávneho konania žalovaného. Preto tieto preukázané skutočnosti preukazujú ujmu v nemajetkovej sfére žalobcu a sú teda relevantné pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v

peniazoch a pre jej výšku. Tvrdenie žalovaného, že pokles príjmov bol umelo vytvorený, je absurdný. Žalovaný k nemu dospel manipuláciou s číslami a ignorovaním preukázaných faktov, preto nemôže ako správne obstáť. Tvrdenie žalovaného, že žalobca nemohol dostať cukrovku zo stresu je jeho subjektívnym názorom, nie je podporené žiadnym dôkazom a je v rozpore s lekárskou správou MUDr. V.. Z tejto lekárskej správy vyplýva, že príčinou vzniku uvedeného ochorenia bol prežitý nadmerný stres. K výroku súdu o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy uviedol, že výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch nie je neprimeraná preukázaným negatívnym následkom, ktoré sú bezprecedentné. Má za to, že v konaní boli preukázané skutočnosti, odôvodňujúce priznanie náhrady nemajetkovej ujmy a aj vo vyššej výške, a to z dôvodu závažnosti vzniknutej ujmy a z okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo. Ujma spôsobená neoprávneným zásahom zasiahla žalobcu mimoriadne negatívne v podstate vo všetkých sférach jeho života, v profesionálnej, politickej, spoločenskej, charitatívnej a rodinnej. Je teda zrejmé, že závažnosť ujmy spôsobená žalobcovi bola mimoriadna, čo odôvodňuje mimoriadnu výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, uvádzané skutočnosti uvedenú ujmu len znásobujú. Dôsledky zásahu pretrvávajú aj naďalej a nie sú zmiernené v takej miere, aby to bolo relevantné.

6. Žalobca sa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného vyjadril k jednotlivým bodom vyjadrenia žalovaného, pričom obsah tohto podania je v prevažnej miere totožný s jeho vyjadrením k odvolaniu žalovaného.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaného (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) prejednal vec na nariadenom odvolacom pojednávaní a po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutom výroku a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť a žalobu zamietnuť a odvolacie konanie o odvolaní žalobcu podľa § 369 ods. 3 CSP zastaviť.

8. Žalobca sa podanou žalobou zo dňa 09. 06. 2008 voči SR - Ústav pamäti národa domáhal, aby súd určil, že žalobca nebol spolupracovníkom bývalej Štátnej bezpečnosti ako agent a evidencia žalobcu vo zväzkoch bývalej Štátnej bezpečnosti ako agenta bola porušením jeho práva na ochranu osobnosti. Žalovaný (Slovenská republika - Ústav pamäti národa) je povinný zdržiavať sa poskytovania, sprístupňovania alebo uverejňovania informácií o tom, že žalobca bol spolupracovníkom bývalej Štátnej bezpečnosti ako agent a žalovaný je povinný sprístupňovať zväzok bývalej Štátnej bezpečnosti registračné číslo 16858, archívne číslo: 11087 výlučne spolu s týmto rozsudkom. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi peňažnú sumu vo výške 33.193,92 eura (1.000.000,-Sk) a domáhal sa tiež práva uverejniť rozsudok na náklady žalovaného v denníkoch SME, PRAVDA, PLUS 1 Deň a v televízii MARKÍZA v rozsahu výroku č. 1 a súvisiacej podstatnej časti odôvodnenia, pričom suma nákladov sa určuje do výšky 9.958,17 eura (300.000,-Sk) a výška preddavku sa určuje vo výške tejto sumy, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi, do 3 dní od dňa právoplatnosti rozsudku.

9. V podaní zo dňa 18. 03. 2009 žalobca navrhol, aby súd pripustil prístupenie ďalšieho účastníka do konania a to na strane žalovaného: Ústav pamäti národa, so sídlom Námestie SNP č. 28, Bratislava a následne podaním zo dňa 30. 07. 2009 žiadal aj pripustenie zmeny žaloby tak, že súd určí, že žalobca nebol spolupracovníkom bývalej Štátnej bezpečnosti ako agent a evidencia žalobcu vo zväzkoch bývalej Štátnej bezpečnosti ako agenta bola porušením jeho práva na ochranu osobnosti. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zdržať sa poskytovania, sprístupňovania alebo uverejňovania informácií o tom, že žalobca bol spolupracovníkom bývalej Štátnej bezpečnosti ako agent. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní sprístupňovať zväzok bývalej Štátnej bezpečnosti registračné číslo 16858, archívne číslo: 11087 výlučne spolu s týmto rozsudkom. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť žalobcovi peňažnú sumu vo výške 33.193,93 eura z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to spoločne a nerozdielne. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť žalobcovi peňažnú sumu vo výške 214.845,29 eura z titulu náhrady škody, a to spoločne a nerozdielne. Žiadal, aby súd priznal žalobcovi právo uverejniť rozsudok na náklady žalovaných v 1. a 2. rade v denníkoch SME, PRAVDA, PLUS 1 Deň a v televízii MARKÍZA v rozsahu výroku č. 1 a súvisiacej podstatnej časti odôvodnenia, pričom suma nákladov sa určuje do výšky 9.958,17 eura (300.000,-Sk) a výška preddavku sa určuje vo výške tejto sumy, ktorú sú žalovaní v 1. a 2. rade povinní zaplatiť žalobcovi do 3 dní od právoplatnosti rozsudku spoločne a nerozdielne. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 25. 08. 2009 č. k. 6C/122/2008-255 pripustil, aby do konania vstúpil ďalší účastník - žalovaný v 2. rade: Ústav pamäti národa, pripustil zmenu žaloby v znení podľa návrhu zo dňa 03. 08. 2009 a žalobu o zaplatenie náhrady škody 214.845,29 eura vylúčil na samostatné konanie.

10. Súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom (prvým v poradí) pod č. k. 6C/122/2008-308 dňa 18. 02. 2010 tak, že určil, že „Žalobca nebol spolupracovníkom bývalej Štátnej bezpečnosti ako agent a evidencia žalobcu vo zväzkoch bývalej Štátnej bezpečnosti ako agenta bola porušením jeho práva na ochranu osobnosti. Žalovaný v 2. rade je povinný sprístupňovať zväzok bývalej Štátnej bezpečnosti registračné číslo 16585, archívne číslo 11087 výlučne s týmto rozsudkom. Súd priznal žalobcovi právo uverejniť právoplatný rozsudok v denníkoch SME, PRAVDA, PLUS 1 Deň a v televízii MARKÍZA v rozsahu výroku, v znení: „Žalobca R.. C. Q., V. ul. č. XX, XXX XX N. nebol spolupracovníkom bývalej Štátnej bezpečnosti ako agent a evidencia žalobcu vo zväzkoch bývalej Štátnej bezpečnosti ako agenta bola porušením jeho práva na ochranu osobnosti" a súvisiacej, podstatnej časti odôvodnenia. Súd vo zvyšku žalobu zamietol. Rozhodol, že o náhrade trov súd rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia." Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 10. 03. 2010, okrem výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšku a vo vyhovujúcom výroku týkajúcom sa priznania práva žalobcovi uverejniť právoplatný rozsudok, keďže v týchto výrokoch bol napadnutý v zákonnej lehote odvolaním žalobcu, ktorý sa domáhal jeho zmeny a vyhovenia žaloby v celom rozsahu.

11. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací rozsudkom č. k. 9Co/108/2010-382 zo dňa 11. 11. 2010 rozhodol tak, že v napadnutom zamietajúcom výroku vo vzťahu k žalovanému v 1. rade rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. V napadnutom zamietajúcom výroku a v napadnutom vyhovujúcom výroku, týkajúcom sa priznania práva žalobcovi uverejniť právoplatný rozsudok vo vzťahu k žalovanému v 2. rade, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovanému v 1. rade nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

12. Podaním zo dňa 02. 05. 2011 žalobca zmenil žalobu v časti výšky nemajetkovej ujmy a z tohto titulu sa domáhal zaplatenia sumy 350.000 eur. Týmto podaním zároveň vzal žalobu v časti uverejnenia rozsudku v hromadných informačných prostriedkoch späť. Súd prvej inštancie rozhodol o zmene žaloby žalobcu na pojednávaní dňa 23. 10. 2012 tak, že zmenu žaloby zo dňa 02. 05. 2011, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia peňažnej sumy 350.000 eur pripustil. Následne uznesením č. k. 6C/122/2008-784 zo dňa 24. 10. 2012 súd konanie v časti práva žalobcu uverejniť rozsudok na náklady žalovaného v denníkoch SME, PRAVDA, PLUS 1 DEŇ a v televízii MARKÍZA v rozsahu výroku, v ktorom sa určuje, že žalobca nebol spolupracovníkom bývalej Štátnej bezpečnosti ako agent a evidencia žalobcu vo zväzkoch bývalej Štátnej bezpečnosti ako agenta bola porušením jeho práva na ochranu osobnosti, zastavil.

13. Následne napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 150.000 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku súd žalobu zamietol a rozhodol, že žalobca má právo na náhradu trov konania vo výške 100%.

14. V priebehu odvolacieho pojednávania vzal žalobca svoje odvolanie v celom rozsahu späť, preto odvolací súd podľa § 369 ods. 3 CSP odvolacie konanie o odvolaní žalobcu zastavil a následne preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku napadnutom žalovaným (týkajúcom sa priznanej nemajetkovej ujmy vo výške 150.000 eur).

15. Pre posúdenie danej veci je v prvom rade rozhodujúce posúdenie otázky pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v konaní, čo bolo žalovaným namietané v priebehu celého konania. Žalobca v pôvodnej žalobe označil za žalovaného SR - Ústav pamäti národa, v podaní zo dňa 18. 03. 2009 žalobca navrhol, aby súd pripustil prístupenie ďalšieho účastníka do konania a to na strane žalovaného: Ústav pamäti národa, pričom o tomto jeho návrhu rozhodol súd prvej inštancie uznesením zo dňa 25. 08. 2009 č. k. 6C/122/2008-255 tak, že pripustil, aby do konania ako žalovaný v 2. rade vstúpil Ústav pamäti národa. V dôsledku rozhodnutia Krajského súdu v Nitre zo dňa 11. 11. 2010 č. k. 9Co/108/2010-382 a potvrdení napadnutého zamietajúceho výroku vo vzťahu k žalovanému v 1. rade v ďalšom konaní vystupoval ako žalovaný už len Ústav pamäti národa.

16. Pasívna vecná legitímácia strany sporu je stav vyplývajúci z hmotného práva. Pasívne vecne legitímovaný je žalovaný v konaní vtedy, ak je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, resp. záväzku. Ak z hmotného práva vyplýva povinnosť, resp. záväzok žalovaného, je v konaní pasívne vecne legitímovaný, ak povinnosť alebo záväzok žalovaného z hmotného práva nevyplýva, žalovaný nie je pasívne vecne legitímovaný.

17. Podľa čl. 2 ods. 1 CSP ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

18. Podľa čl. 2 ods. 2 CSP právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

19. Podľa čl. 2 ods. 3 CSP ak sa spor na základe prihladnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu.

20. Podľa § 220 ods. 3 CSP ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

21. Jedným z definičných princípov právneho štátu je právna istota. Princíp právnej istoty je v právnom poriadku implicitne zakotvený v článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a vyjadruje požiadavku na jasnosť, zrozumiteľnosť a predvídateľnosť právnych noriem, predvídateľnosť postupu orgánov verejnej moci, ochranu práv nadobudnutých v dobrej viere a zákaz retroaktivity právnych noriem.

22. S uplatňovaním tohto princípu sa spája nielen požiadavka po všeobecnej platnosti, trvácnosti, stabilite, racionalite a spravodlivom obsahu právnych noriem a ich dostupnosti občanom (publikovateľnosť), no rovnako aj požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci (právna istota), ktorej základom je jednoznačný jazyk a zrozumiteľnosť právnych noriem (požiadavka, aby priemerný občan dokázal porozumieť obsahu právnej normy) (Nález Ústavného súdu SR PL. ÚS 15/98).

23. Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty, ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06) (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. 11. 2011 č. k. IV. ÚS 499/2011-25).

24. Právna istota spolu s požiadavkou ochrany legitímnych očakávaní principiálne neznamená právo účastníka konania na rovnaké právne posúdenie jeho vecí. Nesporne však znamená právo na vysvetlenie dôvodov, pre ktoré sa konajúci orgán verejnej moci od stabilného, doteraz zastávaného právneho názoru odchyľuje (III. ÚS 51/2014).

25. Ustálená rozhodovacia prax je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu alebo dokonca aj jednotlivo v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali. S prihladnutím na čl. 3 CSP do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie. Rozhodnutia súdov iných štátov, a teda ani rozhodnutia Ústavného súdu ČR a Najvyššieho súdu ČR pod tento pojem nespádajú (uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/129/2017 z 31. 10. 2017).

26. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo

arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (Uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 222/04).

27. Čo sa týka rozhodovacej činnosti súdov ohľadne pasívnej legitímácie Ústavu pamäti národa v obdobných sporoch, túto rozobral Ústavný súd SR v Náleze sp. zn. II. ÚS 285/2017 zo dňa 12. 10. 2017. Uviedol, že súdy vo svojich rozhodnutiach pripúšťali, aby sa osoby tvrdiace, že boli neoprávnené evidované vo zväzkoch ŠtB, domáhali občianskoprávnej ochrany titulom ochrany osobnosti podľa § 13 Občianskeho zákonníka (R 38/1996 a R 114/1999). Tieto žaloby boli prípustné najskôr voči Slovenskej informačnej službe (porov. cit. R 38/1996), pretože za rozhodujúcu sa považovala „skutočnosť, kto v súčasnej dobe spravuje archívny materiál bývalej Štátnej bezpečnosti. Týmto orgánom je Slovenská informačná služba, ktorá vznikla na základe zák. č. 46/1993 Z. z. a ktorá má aj v súčasnosti možnosť tieto materiály využívať“. Už v tejto judikatúre teda všeobecné súdy uznali za zodpovedného za zásah spočívajúci v neoprávnenom evidovaní osoby vo zväzku ŠtB orgán, ktorý bol držiteľom a správcom týchto zväzkov, aj keď sám tento orgán o evidovaní určitej osoby nerozhodoval a ani rozhodovať nemohol (keďže vznikol tri roky po zrušení Štátnej bezpečnosti). Zákomom o pamäti národa bol zriadený Ústav pamäti národa ako verejnoprávna ustanovizeň a samostatná právnická osoba (§ 7 ods. 1 a 2), ktorého úloha spočíva výslovne len v povinnosti spravovať zväzky ŠtB a ďalšie súvisiace dokumenty, sprístupňovať a zverejňovať ich, ako aj odborne spracúvať obdobie neslobody 1939 až 1989. Tieto úlohy sú mu podľa výslovného znenia zákona zverené štátom (§ 8 ods. 1 úvodná veta). Ustanovením § 26 ods. 1 citovaného zákona sa potom štátnym orgánom, medzi inými aj ministerstvu vnútra a Slovenskej informačnej službe uložila povinnosť odovzdať sťažovateľovi všetky dokumenty presne vymedzené v tomto ustanovení tak, aby mohol plniť svoje úlohy. Práve v dôsledku toho potom judikatúra všeobecných súdov v nadväznosti na právne názory vyslovené v citovaných judikátoch R 38/1996 a R 114/1999 dospela k záveru, že od účinnosti Zákona o pamäti národa je v sporoch o ochranu osobnosti z titulu neoprávneného evidovania určitej osoby vo zväzkoch ŠtB pasívne legitimovaným práve Ústav pamäti národa (porov. R 39/2012). Bez ohľadu na uvedené je však potrebné vždy dôsledne rozlišovať, aký zásah je predmetom konania, teda, akým konaním, ktorej osoby došlo k zásahu, pred ktorým sa žalobca domáha ochrany.

28. Odvolací súd k tomu ešte dodáva, že v obdobných sporoch konania najskôr prebehli voči Slovenskej informačnej službe (rozhodnutia KS BB sp. zn. 11C 4/92, KS BA sp. zn. 6C 27/94), voči SR zast. Slovenskou informačnou službou (rozhodnutie OS BA I sp. zn. 11C 18/96), väčšina z nich prebehla voči Ústavu pamäti národa (rozhodnutia KS BA sp. zn. 3Co 397/2006, KS BA sp. zn. 5Co 635/2014, KS BA sp. zn. 2Co 17/2006, OS BA I sp. zn. 8C 30/2012, OS BA I sp. zn. 9C 139/2012, OS BA I sp. zn. 10C 131/2007, OS BA I sp. zn. 26C 299/2006, OS BA II sp. zn. 11C 52/2005, OS BA sp. zn. 17C 98/2005, OS BA II sp. zn. 18C 78/2005, OS BA II sp. zn. 20C 149/2005, OS BA IV sp. zn. 4C 156/2009, OS BA V sp. zn. 42C 155/2010, OS Košice I sp. zn. 37C 278/2008, OS Košice I sp. zn. 12C 21/2010, OS BB sp. zn. 20C 104/2010, OS Poprad sp. zn. 17C 102/2009) a v niektorých konaniach bol žalovaným aj SR - zast. Ministerstvom vnútra (rozhodnutie KS BA sp. zn. 6Co 35/2010, KS BA sp. zn. 6Co 13/2007, OS BA I sp. zn. 7C 90/2008, OS BA II sp. zn. 14C 278/2005, OS BA II sp. zn. 45C 81/2005). Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 5Cdo 83/2008 a 6Cdo 83/2010, v ktorých vecne preskúmal rozhodnutia odvolacích súdov a zaoberal sa aj pasívnou vecnou legitímáciou Ústavu pamäti národa, považoval Ústav pamäti národa za pasívne a vecne legitimovaného v konaní o ochranu osobnosti. V ostatných konaniach, ak aj smerovali voči Ústavu pamäti národa, bolo dovolanie odmietnuté (2Cdo 984/2015, následne zrušené nálezom II. ÚS 285/2017) alebo dovolacie konanie zastavené (4Cdo 242/2010). Ústavný súd Slovenskej republiky sa otázkou pasívnej vecnej legitímácie Ústavu pamäti národa až do nálezu sp. zn. II. ÚS 285/2017 nezaoberal.

29. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo a ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

30. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie.

31.1. K posúdeniu otázky pasívnej vecnej legitímácie Ústavný súd SR v Náleze sp. zn. II. ÚS 285/2017 (v obdobnej veci, v ktorej žalovaným bol Ústav pamäti národa) uviedol, že z § 13 Občianskeho zákonníka, na ktorom všeobecné súdy založili svoje rozhodnutie, vyplýva, že fyzická osoba má právo

najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky a aby jej bolo priznané primerané zadosťučinenie. Žaloba na ochranu osobnosti môže byť okrem iného aj určovacou žalobou, výsledkom ktorej je určenie, či sa žalobcovi neoprávnené zasiahlo do osobnej sféry, pričom naliehavý právny záujem na tomto určení sa neskúma, keďže prípustnosť takejto žaloby sa vyvodzuje priamo z § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa všeobecne akceptovaného názoru právnej teórie je povinným subjektom podľa citovaného ustanovenia Občianskeho zákonníka vždy pôvodca zásahu, teda ten, ktorého konanie spôsobilo zásah do osobnosti fyzickej osoby. Z citovaného § 13 Občianskeho zákonníka pri jeho racionálnej interpretácii celkom zreteľne vyplýva, že pasívne legitimovaný musí byť (len) pôvodca zásahu. Úlohou súdov v konaní o ochranu osobnosti, s osobitným zreteľom na konania ohľadom neoprávneného evidovania osoby vo zväzkoch ŠtB, je teda najskôr ustáliť, aký zásah je predmetom konania, kto je, resp. bol pôvodcom tohto zásahu (t. j. koho konanie je podstatou daného zásahu).

31.2. Ústavný súd zdôraznil, že žalobca sa v prerokúvanej veci nedomáhal určenia, že k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv došlo zverejnením dokumentov o sťažovateli, ale neoprávneným evidovaním sťažovateľa. Pod (neoprávneným) evidovaním treba rozumieť činnosť príslušných zložiek a príslušníkov Zboru národnej bezpečnosti, na základe ktorej bol založený zväzok žalobcu, boli vytvárané jednotlivé dokumenty (záznamy, správy, informácie, potvrdenia a pod.), ktoré sú obsahom tohto zväzku, resp. že tento zväzok, prípadne ďalšie dokumenty bol zaevidovaný v iných registračných pomôckach ŠtB a pod. Len takáto činnosť totiž mohla viesť k tomu, čo tvrdí žalobca, teda, že zväzok založený na jeho meno nie je pravdivý (je vymyslený), že v ňom obsiahnuté záznamy o stretnutiach, spolupráci, ako aj správy a potvrdenia o výplate prostriedkov nezodpovedajú skutočnosti. Len komplex týchto činností viedol (mohol viesť) k tomu, že takýto (podľa žalobcu fiktívny) zväzok vznikol a informácie o jeho (údajnej) spolupráci v ňom obsiahnuté sú nesprávne a mohli teda zasiahnuť do práva žalobcu na ochranu osobnosti. Je zrejmé, že pôvodcom tohto zásahu, ktorý viedol k neoprávnenému vytvoreniu zväzku na meno žalobcu a jeho neoprávnenému zavedeniu do evidencie ŠtB, nemohol byť sťažovateľ, ktorý bol ako verejnoprávna ustanovizeň zriadený o (približne) 20 rokov po tom, čo sa tento zväzok vytváral a o 13 rokov po tom, čo došlo k zrušeniu Štátnej bezpečnosti. Na tomto základe možno skonštatovať, že ak zásah do osobnosti spočíva v neoprávnenom evidovaní, nie je zákonný dôvod pre zodpovednosť Ústavu pamäti národa, keďže o evidovaní nerozhodoval. Jeho zodpovednosť pritom nemôže zakladať sama okolnosť, že spravuje archívne materiály. Samotná okolnosť, že určitý orgán (verejnoprávna inštitúcia) sa stal ex lege držiteľom fyzických nosičov, na ktorých sú zachytené výstupy (úradnej) činnosti orgánov verejnej moci, totiž sama osebe nezakladá aj prechod zodpovednosti za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti, ku ktorému došlo (malo dôjsť) touto (úradnou) činnosťou.

31.3. Ústavný súd dodal, že ani rozhodnutia R 39/2012 - 6 Cdo 83/2010 neobsahujú argumentáciu, z ktorej by mal prechod zodpovednosti za predmetný zásah vyplývať. Všetky opakujú len túto istú okolnosť, bez toho, aby obsahovali vysvetlenie, prečo by samotné archivovanie materiálov bývalej ŠtB sťažovateľom malo mať za následok aj prechod jeho zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnosti podľa § 13 Občianskeho zákonníka. Všeobecné súdy zrejme vychádzali z úvah vyslovených v už citovanom judikáte R 38/1996, prostredníctvom ktorého sa vyvodila pasívna legitimácia Slovenskej informačnej služby. Slovenská informačná služba však v danom čase bola (a je) štátnym orgánom, teda orgánom konajúcim za štát, ktorá mala oprávnenie s evidenciou bývalej ŠtB nakladať ako štátny orgán v medziach svojej právomoci. V tomto prípade teda nešlo o určenie pôvodcu zásahu a zodpovednej osoby, keďže nebolo sporné, že pôvodcom zásahu bol štát (konkrétne federatívny štát, keďže do federálnej pôsobnosti patrilo riadenie Štátnej bezpečnosti, porov. § 2 prvý bod zákona č. 128/1970 Zb. o vymedzení pôsobnosti Československej socialistickej republiky vo veciach vnútorného poriadku a bezpečnosti v znení neskorších predpisov); išlo teda len o určenie štátneho orgánu, ktorý je (ako štátny orgán) pasívne legitimovaný. Postavenie sťažovateľa je však odlišné; sťažovateľ nie je štátnym orgánom, ktorému by boli zverené akékoľvek právomoci v otázkach evidencie spolupracovníkov bývalej ŠtB. Navyše, vzťah medzi osobami evidovanými v registračných protokoloch ŠtB a štátnym orgánom zjavne nemožno označiť za súkromnoprávny, a teda aplikovať na neho ochranu osobnosti.

31.4. Ústavný súd vo všeobecnosti nevyhlásil, že zásah v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka môže spočívať aj v samotnom akte zverejnenia už existujúcej informácie alebo dokumentu. Takisto nemožno považovať za a priori vylúčené ani to, že takýto zásah môže spočívať aj v zverejnení informácií získaných štátnym orgánom pri výkone jeho zákonom ustanovených úloh. V tejto súvislosti však treba mať na pamäti, že § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka výslovne poskytuje ochranu (len) pred

neoprávneným zásahom. Zákonom o pamäti národa zriadil štát ústav (tak, ako iné verejnoprávne inštitúcie) a splnomocnil ho na plnenie úloh verejnoprávneho charakteru, v danom prípade na úlohy súvisiace s vyrovnávaním sa s minulosťou. V už citovanom § 19 ods. 1 Zákona o pamäti národa je ustanovená povinnosť Ústavu pamäti národa vydať tlačou a na elektronických médiách prepis evidenčných záznamov zo zachovaných alebo rekonštruovaných protokolov zväzkov. Sťažovateľ pri plnení tejto zákonnej povinnosti nijakú diskreciu, označené ustanovenie zákona neobsahuje žiadnu hypotézu. Ústavný súd opakovane zdôraznil, že sťažovateľ nemá pri zverejňovaní registračných protokolov žiadne diskrečné oprávnenie, teda oprávnenie rozhodnúť, či určitú ich časť zverejní alebo nie. Nejde teda o „diskrečnú“ aplikáciu právnej normy ustanovenej v § 19 ods. 1 Zákona o pamäti národa, ale o priame („technické“) plnenie zákona. Ústav pamäti národa dokonca neprepisuje údaje v týchto protokoloch (kde prípadný chybný prepis by prípadne mohol zakladať zodpovednosť za zásah do osobnosti), ale uverejňuje priamo fotografie archíválií. Zodpovednosť sťažovateľa za skúmanie správnosti zverených mu materiálov výslovne vylučuje aj § 26 ods. 3 Zákona o pamäti národa. Plnenie tejto zákonnej povinnosti teda samo osebe vylučuje, aby jej plnením sťažovateľ konal protiprávne, teda, aby toto zverejnenie (ak je vykonané presne v súlade s § 19 a ďalšími ustanoveniami Zákona o pamäti národa) mohlo predstavovať neoprávnený zásah v zmysle § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

31.5. Určovacou žalobou sa nemôže meniť objektívne právo (právne normy). Ak právny predpis jasne a zrozumiteľne ustanovuje nejakú povinnosť, tak súd nemôže vo svojom rozhodnutí o určovacej žalobe konštatovať, že žalovaný splnením zákonom ustanovenej povinnosti porušil subjektívne právo žalobcu.

31. 6. Súd bol povinný vychádzať z toho, že ak zákonodarca v § 19 Zákona o pamäti národa uložil sťažovateľovi povinnosť zverejniť všetky dokumenty týkajúce sa činnosti ŠtB, tak tým sám vyvážil záujem na ochrane osobnosti na jednej strane a s potrebou vysporiadať sa s minulosťou na druhej strane, pričom preferoval záujem na transparentnosti tohto procesu, teda zákonodarca vytvoril normatívnu situáciu, v ktorej už neostáva priestor na vyvažovanie pre aplikačné orgány.

31. 7. Na základe uvedeného ústavný súd, vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ nie je (nebol) pôvodcom zásahu, a že mu zverejnenie prepisu evidencií bývalej Štátnej bezpečnosti ukladá Zákon o pamäti národa, dospel k záveru, že krajský súd porušil sťažovateľovo základné právo na súdnu ochranu aj preto, že rozhodoval o veci, ktorú mal zamietnuť pre absenciu pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, vyvolal extrémny rozpor medzi skutkovými zisteniami a právnym hodnotením, čo zakladá dôvod na vyslovenie porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m.m. II. ÚS 501/2010).

31. 8. Ústavný súd ešte dodal, že predmetom konania pred všeobecnými súdmi bolo (okrem iného) určenie, či bol žalobca neoprávnené evidovaný v registračných protokoloch bývalej Štátnej bezpečnosti ako agent. Štát však právomoc (úlohu) rozhodovať o evidencii žalobcu, resp. iných osôb v registračných protokoloch bývalej Štátnej bezpečnosti Ústavu pamäti národa Zákonom o pamäti národa a ani iným zákonom nezveril. Následné uverejnenie a sprístupnenie dokumentov bývalej Štátnej bezpečnosti Ústavom pamäti národa zodpovedá jeho zákonom ustanoveným úlohám a postupu, ktorý ustanovuje Zákon o pamäti národa a je len právnym dôsledkom rozhodnutia iných štátnych orgánov splnomocnených k tomu štátom, za ktoré nemôže niesť zodpovednosť Ústav pamäti národa o to viac, že je „len“ verejnoprávnou ustanovitzňou, ktorá môže plniť len tie úlohy, ktoré jej štát prostredníctvom zákona explicitne zveril (§ 9 Zákona o pamäti národa).

31. 9. Pasívna legitímácia žalovaného (sťažovateľa) totiž podľa názoru ústavného súdu nemôže byť založená tým, že žalobca (dotknutá osoba) žiada zverejnenie určitého rozhodnutia na jeho stránke.

32. V danej veci si žalobca svoj nárok na ochranu osobnosti, rovnako ako v prípade prejednávanej Ústavným súdom SR vo veci II. ÚS 285/2017, odvodzuje od neoprávneného zásahu do jeho osobnostných práv neoprávneným evidovaním žalobcu ako spolupracovníka bývalej Štátnej bezpečnosti, čo vyplýva z formulácie petitu, keď sa podanou žalobou domáhal určenia, že žalobca nebol spolupracovníkom bývalej Štátnej bezpečnosti ako agent a evidencia žalobcu vo zväzkoch bývalej Štátnej bezpečnosti ako agenta bola porušením jeho práva na ochranu osobnosti. Žalobe žalobcu v tejto časti bolo vyhovené prvým rozsudkom súdu prvej inštancie zo dňa 18. 02. 2010 č. k. 6C/122/2008-308 a to vo vzťahu k obom vtedy žalovaným subjektom, teda aj voči žalovanému v 1. rade - Slovenská republika, za ktorú koná Ústav pamäti národa a žalovanému v 2. rade - Ústavu pamäti národa, čo vyplýva

z formulácie výroku rozsudkom súdu prvej inštancie, keď žalobu nezamietol v celom rozsahu vo vzťahu k žalovanému v 1. rade, ale zamietol žalobu len vo zvyšku, pričom pri prvom výroku neurčil, že by mal platiť len vo vzťahu k niektorému zo žalovaných.

33. Odvolací súd, vychádzajúc z uvedených princípov, zohľadniac doterajšiu rozhodovaniu prax súdov prvej inštancie, odvolacích súdov, pomerne ustálenú rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR, ktorý v obdobných prípadoch za pasívne legitimovaného považoval práve žalovaného - Ústav pamäti národa, ale tiež Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 285/2017, v ktorom je otázka pasívnej legitimácie žalovaného rozobratá najkomplexnejšie, najpodrobnejšie, pričom odvolací súd, rozhodujúc v tejto veci v inom zložení ako v roku 2010, sa s dôvodmi vyslovenými v náleze Ústavného súdu SR plne stotožňuje a poukazuje naň. Napriek tomu, že rozhodovacia činnosť súdov SR sa doposiaľ uberala iným smerom, väčšina z doterajších rozhodnutí sa otázkou pasívnej vecnej legitimácie nevysporiadala tak dôsledne a podrobne ako Ústavný súd SR, preto odvolací súd, prikloniac sa k záveru Ústavného súdu SR, prezentovaného vyššie, dospel k záveru, že žalovaný - Ústav pamäti národa nie je v danej veci pasívne legitimovaný, povinným subjektom na ochranu osobnosti podľa Občianskeho zákonníka je vždy pôvodca zásahu, teda ten, ktorého konanie spôsobilo zásah do osobnosti fyzickej osoby, čo v danej veci nie je Ústav pamäti národa. Keďže podľa žalobcu malo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv dôjsť jeho neoprávneným evidovaním ako spolupracovníka bývalej Štátnej bezpečnosti v čase od 12. 03. 1984 do 21. 08. 1986, pôvodcom neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobcu nemôže byť žalovaný, zriadený zák. č. 553/2002 Z. z. od 28. 09. 2002. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku podľa § 388 CSP zmenil a žalobu žalobcu z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného zamietol.

34. Odvolací súd považuje za potrebné ešte dodať, že uchovávanie údajov týkajúcich sa súkromného života jednotlivca štátnymi orgánmi, ich používanie a neposkytnutie možnosti vyvrátiť ich, predstavujú zasahovanie do práva na rešpektovanie súkromného života zaručeného článkom 8 Európskeho dohovoru (rozsudok Veľkej komory EŠLP 28341/95). Podľa ustálenej judikatúry je už samotná neoprávnená evidencia fyzickej osoby v materiáloch ŠTB neoprávneným zásahom podľa § 13 Občianskeho zákonníka objektívnym spôsobom privodiť ujmu na osobnostných právach dotknutej osoby (R 38/1996). To, že žalobca nebol spolupracovníkom bývalej Štátnej bezpečnosti ako agent a evidencia žalobcu vo zväzkoch bývalej Štátnej bezpečnosti ako agenta bola porušením jeho práva na ochranu osobnosti a Ústav pamäti národa je povinný sprístupňovať zväzok bývalej Štátnej bezpečnosti, registračné číslo 16585, archívne číslo 11087 výlučne s rozsudkom o tomto určení je právoplatne rozhodnuté súdmi už od 10. marca 2010, a to tak voči SR - Ústavu pamäti národa, ako aj voči žalovanému (v tomto výroku odvolanie podané nebolo). Napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie bolo žalobcovi ohľadom nároku na nemajetkovú ujmu čiastočne vyhovené, pričom k uplatňovaniu tohto nároku už len voči Ústavu pamäti národa (teda subjektu, voči ktorému došlo teraz k zamietnutiu žaloby z dôvodu nedostatku pasívnej legitimácie) došlo z dôvodu predchádzajúceho rozhodnutia odvolacieho súdu (v inom zložení) v tejto veci, ktorý v tom čase, vychádzajúc z ustálenej judikatúry zamietnutie žaloby voči žalovanému v 1. rade - Slovenskej republike, zast. Ústavom pamäti národa, z dôvodu nedostatku pasívnej legitimácie, potvrdil. Následne, v dôsledku zmeny judikatúry v otázke pasívnej vecnej legitimácie Ústavu pamäti národa došlo k zamietnutiu žaloby žalobcu. Vychádzajúc z uvedeného a vykonaného dokazovania odvolací súd dospel k záveru, že k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu neoprávnenou evidenciou žalobcu v materiáloch ŠTB došlo v takom rozsahu, že samotné určujúce výroky ohľadne tejto neoprávnenej evidencie nie sú dostačujúce a nárok žalobcu na priznanie nemajetkovej ujmy bol dôvodný, avšak z dôvodu, že k zamietnutiu žaloby došlo z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného subjektu sa týmto odvolací súd už nezaoberal a neposudzoval ani rozsah tohto jeho nároku.

35. O trovách konania (na súde prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu) odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2, § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP a vychádzal z predmetu konania, ako aj úspechu či neúspechu strán sporu, prípadne ich zavinení na zastavení konania, ohľadne jednotlivých požadovaných výrokov. Predmetom konania bolo jednak určenie, že žalobca nebol spolupracovníkom bývalej Štátnej bezpečnosti ako agent a evidencia žalobcu vo zväzkoch bývalej Štátnej bezpečnosti ako agenta bola porušením jeho práva na ochranu osobnosti. V tejto časti bol žalobca v plnom rozsahu úspešný. Predmetom konania bolo tiež určenie, že žalovaný je povinný sprístupňovať zväzok bývalej Štátnej bezpečnosti registračné číslo 16858, archívne číslo: 11087 výlučne spolu s týmto rozsudkom. Aj v tejto časti bol žalobca tiež úspešný. Ohľadne výroku, práva žalobcu uverejniť rozsudok na náklady

žalovaného v denníkoch SME, PRAVDA, PLUS 1 DEŇ a v televízii MARKÍZA v rozsahu výroku, v ktorom sa určuje, že žalobca nebol spolupracovníkom bývalej Štátnej bezpečnosti ako agent a evidencia žalobcu vo zväzkoch bývalej Štátnej bezpečnosti ako agenta bola porušením jeho práva na ochranu osobnosti, bolo v dôsledku späťvzatia žaloby v tejto časti konanie zastavené (bez uvedenia dôvodu), preto podľa § 256 ods. 1 CSP platí, že žalobca zavinil zastavenie konania v tejto časti, a preto by mal znášať trovy konania v tejto časti. Ohľadne priznania nemajetkovej ujmy žalobca v konaní nebol úspešný. Z uvedeného vyplýva, že zo štyroch požadovaných petítov (nárokov), bol žalobca úspešný v dvoch, v jednom zavinil zastavenie konania a v ďalšom bol neúspešný. Vychádzajúc z uvedeného je potom miera úspechu u oboch strán sporu rovnaká, čo bolo dôvodom na rozhodnutie, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).